

CENTRALA DE ALARMĂ

james gardy

Versiune prescurtată a cărții după care s-a făcut filmul
Three Days of the Condor
Cele trei zile ale condorului (1975)

publicată în Almanahul Luceafărul 1986

MIERCURI

La patru blocuri depărtare de Biblioteca Congresului, imediat după încrucișarea străzii a patra cu cea de sud-vest se află o clădire albă cu trei etaje. Este cuibărită între celelalte case ale orașului și dacă n-ar avea culoarea pe care o are, de bună seamă că nimeni n-ar băga-o în seamă.

Lumina ei strălucitoare iese în evidență dintre culorile roșii, cafenii și verzi, toate palide,

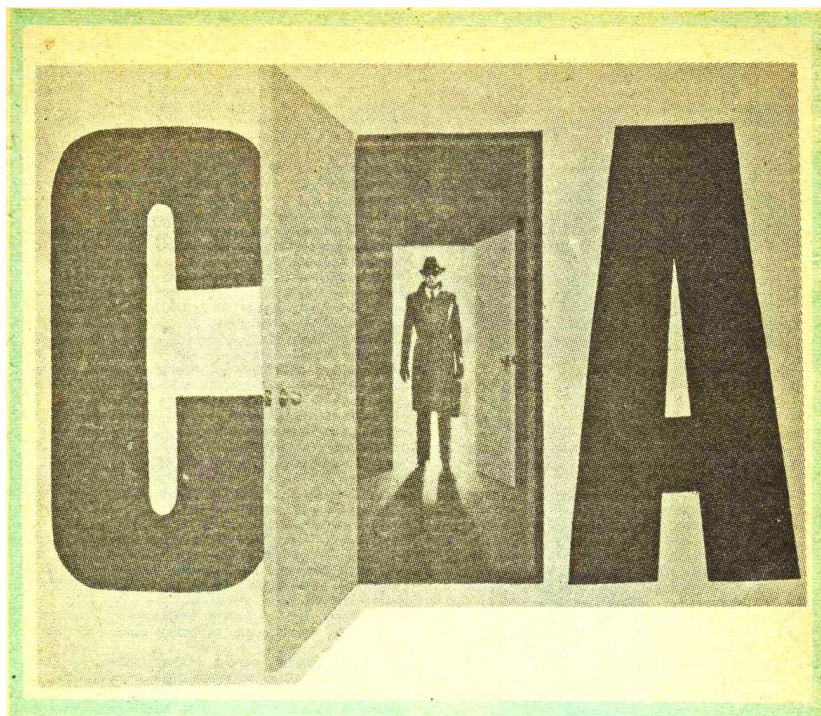
ale celorlalte case. Un gard de fier de culoare neagră și un gazon mic, tuns perfect îi împrumută o anume gravitate, o anume tihnă, care lipsește celorlalte case. Un mare număr dintre cei care lucrează la Capitoliu și la Biblioteca Congresului, și care trec zilnic pe aici, nu au timp să caste gura la ea, iar grupurile de turiști nu prea ajung până aici. Cei câțiva inși care se rătăcesc din când în când prin preajmă se uită de obicei după câte un paznic care i-ar putea scoate din această parte anostă a orașului pentru a-i duce într-un loc cu adevărat memorabil.

Dacă vreun trecător ar trece dintr-un motiv necunoscut aproape de această casă, el n-ar observa nimic ieșit din comun. Atenția i-ar fi atrasă totuși de placa metalică de cincizeci pe nouăzeci, care spune că această clădire este sediul Societății americane de istorie și literatură. În Washingtonul atâtor sute de construcții remarcabile și sediul atâtor instituții, o casă ca aceasta nu prezintă nimic special. Dacă pe trecătorul nostru nu l-ar, opri o anume sfială, el ar putea deschide poarta fără să audă țăcănitul slab – mișcarea balamalei magnetice care a întrerupt circuitul electric. Câțiva pași și el ar urca pe scările negre, de fier și ar suna la ușă.

Dacă – și asta se întâmplă adesea – Walter tocmai își soarbe cafeaua la bucătărie, aranjează lăzile cu cărți sau spală podeaua, atunci vizitatorul aude glasul aspru al doamnei Russell strigându-și

„intră”-ul ei mai înainte de a se auzi bâzâitul care să anunțe decuplarea broaștei electrice.

Dar străinii care pătrund până aici (nu punem la socoteală factorul poștal și comisionarii) sâni foarte puțini. Cei câțiva care trec prin ochiul röntgen al lui Walter au apoi de-a face cu doamna Russell. Dacă vizitatorul dorește într-adevăr să vadă ceva, ea îl trimite la referentul respectiv. Dacă este însă vorba de un vizitator obișnuit ea își varsă asupra lui o prelegere de cinci minute, neobișnuit de plicticoase despre fondarea, scopul și activitatea Societății, îi pune în mână ezitândă câteva prospecte și-l conduce cu multă atenție înainte de a avea



timp să observe cutia de pe biroul lui Walter, sau lumina roșie și soneria de deasupra ușii care semnalizează că este deschis. Deziluzia unui atare vizitator ar fi alternat pe moment eu un adevărat foc de artificii al fanteziei dacă cineva i-ar fi spus că se află, nici mai mult nici mai puțin, decât într-o secție a Agenției Centrale de Investigații (C.I.A.).

Societatea americană de istorie și literatură cu sediul la Washington și care are o mică secție pentru primirea mărfurilor la Seattle este, de fapt, cea de a 9-a secție a uneia mai mici, a serviciului al 17-lea al C.I.A. Și pentru că datele cu care lucrează serviciul sunt întrucâtva vagi, legătura cu serviciul de informații și, în general, cu toată C.I.A., era suficient de liberă. Doctorul Lappe, foarte gravul și seriosul șef al societății, se căznește asupra rapoartelor săptămânale, lunare și anuale, care, de cele mai multe ori, nu sunt luate în seamă nici măcar de rapoartele pe care serviciul 17 le trimite mai sus. De altfel, aceste materiale privitoare la activitatea serviciului 17 nu fac, de regulă, niciun fel de impresie asupra coordonatoarelor de sus și nu sunt, deci, păstrate în informările serviciului de informații. Așa e viața, ce să-i faci?

Scopul Societății este acela de a urmări orice activitate de spionaj cuprinsă în paginile operelor literare. Mai simplu spus, în secție se citesc romane și povestiri polițiste. Analistii secției urmăresc cu răbdare noutățile de pe piața cărții,

fiecare lucrător având domeniul său, botezat de regulă după numele autorilor. Misiunea lui este nu numai de a consemna pe scurt intriga și metodele de rezolvare a ei, dar și de a le compara cu informațiile despre evenimentele reale pe care le dădea (din motive de păstrare a secretului într-o formă întrucâtva prelucrată și de regulă fără nume și date concrete) centrala. Se compară așadar realul cu ficțiunea și dacă apare undeva vreo asemănare frapantă, analistul respectiv se lansează într-o verificare foarte minuțioasă. Dacă se dovedește că asemănarea nu este cu totul întâmplătoare, informația este transmisă unei alte secții, mult mai secrete. Și undeva, acolo sus, se hotărăște dacă autorul cărții a nimerit-o întâmplător sau el știe mai multe decât ar trebui să știe. Într-un ademenea ca:; autorul are, categoric, ghinion pentru că apoi împotriva lui se întocmește raport și se pornește acțiune. În același timp analiștii alcătuiesc liste cu tipurile corespunzătoare pentru recrutarea noilor agenții.

În dimineața aceea Ronald Malcolm tocmai trebuia să lucreze la o asemenea listă, dar în loc de aceasta el ședea întors pe scaun cu bărbia sprijinită de spătar. Avea în mașină o listă scrisă pe jumătate care, după părerea lui, reprezenta porția lui de lucru de dimineață. După o clipă își luă o ceașcă goală și ieși din birou.

Ajuns pe scări se opri. În clădire se aflau două cafeinării, una la parter în bucătărie. În spatele

mesei doamnei Russell, cealaltă la etajul al doilea. Ambele aveau avantajele și dezavantajele lor. Cea de la parter era mal încăpătoare și era folosită de majoritatea oamenilor. Dacă, de pildă, Malcolm sau Ray Thomas aveau de gând să se ducă acolo, ei riscau să dea nas în nas cu doctorul Leppe, ceea ce ar fi fost neplăcut. A doua neplăcere era doamna Russell în persoană, și parfumul ei – nu degeaba Ray o botezase Polly cea mirositoare.

La cea de la etajul al doilea se gătea puțin, de regulă acolo se duceau numai Harold Martin și Tamatha Reynolds, doi dintre lucrătorii Centrului. Uneori se duceau acolo și Ray sau Malcolm. Astăzi, Malcolm se hotărî pentru cea de la parter. Desigur, nu era tocmai alegerea cea mai fericită pentru că revenind la birou auzi ușa iar el se și pregăti, în sufletul lui, de întâlnirea cu doctorul Leppe.

— Eee... domnule Malcolm, aş putea... aş putea sta de vorbă cu dv, câteva clipe?

Doamne ce ușurare! Nu era doctorul Leppe ci Heidegger. Zâmbind și respirând ușurat, Malcolm se întoarse spre bărbatul mărunțel zicându-i:

— Salut Richi, ce mai faci?

— Bine Ron, bine, răspunse Heidegger nervos.

Datorită a șase luni de abțință și a muncii aspre nu avea nervii cu totul în regulă. Au fost vremuri când se furișa timid la toaletă din sediul central al C.I.A. din Langley pentru a trage la

măsea după care mesteca cu râvnă câte ceva pentru a-i dispărea mirosul. Când s-a supus „de bunăvoie” tratamentului de dezaicolizare doctorii i-au spus că informațiile despre el le-au fost furnizate de lucrătorii secției pentru protejarea C.I.A., a căror sarcină principală era aceea de a asculta prin veceuri...

Intrară în micul birou al lui Heidegger. O clipă fu liniște.

Sărmanul, gândi Malcolm. Speriat ca un iepure - dar sperând mereu că ar putea lucra din nou deoșul sus și că se va muta din biroul ăsta prăfuit într-altul, poate tot așa de prăfuit, dar mai ferit, mai tainic.

— Nu sunt prea bucuros... mă sunt prea bucuros să vă deranjez cu...

— Nu face nimic. Să lășăm asta...

— Bine, atunci... Ron, nu vă deranjează că vă zic Ron, nu-i așa? Dumneata știi că sunt nou în secție. Am avut de gând să trec peste hărțile din ultimii ani, pentru a face cunoștință cu modul de lucru... Ceea ce mi-a spus doctorul Lappe este, ca să zic așa, puțin cam incomplet.

Malcolm se gândi că Heidegger ăsta este de fapt un simpatic.

— În felul acesta... continuă Heidegger, am dat peste unele neconcordanțe, care, după părerea mea, trebuie explicate. Mi s-a părut chiar că m-ați putea ajuta. Prima se referă la o problemă de contabilitate, știți, salariile plătite și

altele de această natură. Despre asta dv, nu știți» mai nimic, o s-o rezolv eu singur. Cealaltă problemă însă se referă la cărți, de aceea vin la dv. Și la ceilalți lucrători din cercetare mai înainte de a mă duce la doctorul Lappe cu raportul... Ați băgat vreodată de seamă că unele cărți lipsesc? Stați, așteptați puțin! zise repede văzând expresia nedumerită de pe fața lui Malcolm. Am să fiu mai clar. Cunoașteți vreun caz în care să nu fi primit cărțile pe care le-am comandat sau pe care ar fi trebuit să le avem?

— Nu, nu știu, zise Malcolm, căruia Heideggei încetase din nou să-i mai fie simpatic. Așa că fiți amabil și spuneți-mi care cărți lipsesc sau care ar putea să lipsească...

— Eu nu știu exact, dar asta așa este. Eu nu știu chiar exact că lipsesc unele, iar dacă lipsesc, care anume sunt acestea. Totul este foarte încurcat.

Malcolm, îi dădu, tăcut, dreptate.

— Știți, continuă Malcolm, cândva în șaiszeci și opt am primit o expediție de cărți de la secția noastră din Seattle. Am primit atunci toate volumele pe care ni le-au trimis. Eh însă, din pură întâmplare, am băgat de seamă că omul de la recepție a semnat pentru primirea a cinci lăzi cu cărți, în timp ce pe foaia de transport stampilată și semnată de agentul nostru din Seattle și de firma expeditoare erau trecute șapte lăzi. Asta înseamnă că ne lipsesc două lăzi, dar nu ne lipsește nicio

carte? Mă înțelegeți?

Malcolm nu spusese adevărul atunci când i se adresă lui Heidegger:

— Bun, vă înțeleg, dar cred că este vorba pur și simplu de o greșeală „Cineva, poate funcționarul acela, a numărat greșit. În orice caz, acum nu lipsește nicio carte. Atunci de ce nu lăsați lucrurile așa cum sunt?

— Dar eu răspund de toate astea, se apără Heidegger. Când preiei funcția trebuie să semnezi că ai primit totul în perfectă stare. Asta de fapt, am și făcut-o, dar greșeala am descoperit-o abia acum. Dacă se va descoperi, vina o să cadă pe mine. Pe mine!

Malcolm era de-acum suficient de otrăvit. E timpul să termin cu povestea asta, își zise în gând.

— Uite, Richi, care-i chestia. Știu că pentru dumneavoastră asta reprezintă o problemă, cu însă nu vă pot ajuta din păcate. Dacă-mi pot permite să vă dau un sfat, uitați de treaba asta și aranjați-o cumva. Dacă n-ați fi dat peste ea, predecesorul dv., Johnson, tot așa ar fi făcut. Dacă însă țineți eu tot dinadinsul să mergeți mai departe vă sfătuiesc să nu vă duceți la doctorul Lappe. S-ar enerva și ar răscoli totul. O să se zburlească și o să avem toți de suferit din pricina asta.

Malcolm se ridică și se îndreptă spre ușă. Ajungând lângă masa doamnei Russell respiră adânc. Aruncă restul de cafea rece la chiuvetă, se

întoarse în biroul lui, își puse picioarele p? masă și mivi pe peretele de vizavi o reproducere după „Don Quijote” a lui Picasso.

La urma urmelor Don Quijote era răspunzător pentru faptul că de „peste doi ani Ronald Leonard Malcolm ocupă postul aventuros și tentant de agent al C.I.A. În septembrie 1970, Malcolm se înscrișese pentru o mult amânată teză de doctorat. Primele două ore totul a mers excelent: scrisese emoționant despre alegoria peșterii la Platon, analiză „Povestirile din Canterbury” ale lui Chaucer și vorbe despre simbolul șoarecelui în „Ciuma” lui Camus... întoarse apoi ultima foaie și fu pus la zid de întrebarea: „Tratați la amănunt cel puțin trei episoade din „Don Quijote” de Cervantes, explicați importanța simbolică a fiecărui episod, raportul față de celelalte două episoade și față de întregul roman și arătați modul în care Cervantes a folosit fiecare episod pentru caracterizarea lui Don Quijote și Sancho Panza”.

Malcolm nu citise „Don Quijote”. El căscă gura cinci minute bune asupra întrebării, după care luă coala imaculată și scrisese:

— „N-am citit niciodată „Don Quijote”, dar cred că el a fost învins de o moară de vânt. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat cu Sancho Panza. Întâmplările lui Don Quijote și Sancho Panza, un cuplu care căuta, după părerea generală, dreptatea, se pot compara cu aventurile a doi eroi celebri ai lui „Rex Stouto - Nero Wolf și Archie

Goodwin...”

Se ridică, dădu lucrarea și plecă.

Două zile mai târziu fu chemat la cancelarie de profesorul de literatură spaniolă. Spre surprinderea lui, n-a fost muștruluit pentru creația sa. În loc de săpuneală, profesorul îi întreabă dacă-i plac romanele polițiste. Malcolm îi răspunse că lectura acestui gen de literatură îl ajută să-și mențină măcar aparent sănătatea spiritului. Profesorul îl întreabă zâmbind dacă n-ar vrea să-și păstreze sănătatea spiritului cu ajutorul banilor. Malcolm recunoscuse foarte natural că ar vrea. Profesorul telefonă undeva și chiar în aceeași zi Malcolm prinzi în chip de agent al C.I.A. *i*

Nu este nimic neobișnuit în faptul că profesori universitari, decani și alți demnitari cu rang academic se ocupau cu recrutarea de studenți pentru C.I.A. Și astfel se face că după o întârziere de două luni, Malcolm, a fost împuternicit definitiv pentru folosirea limitată în cadrul C.I.A. După un scurt, antrenament de specialitate, iată-l urcând scările de fier ale Asociației americane de istorie literară, la doamna Russell și dr. Lappe pentru a începe prima lui zi de muncă în chip de spion școlit...

Malcolm respiră adânc și se apucă să descrie metodele clasice ale lui John Dickson Carr în zugrăvirea „situației ușilor închise”.

În timpul acesta Heiddeger nu lenevea. Ascultă sfaturile lui Malcolm referitoare la doo

torul Lappe, dar se temea puțin să tăinuiască acest caz conducerii Societății. Dacă reușiseră ei să te prindă și la wece asta înseamnă că nu le poate sta nimic în cale. Știa, de asemenea, că dacă ar reuși să dea la iveală ceva colosal, sau să dovedească măcar că e-n stare să intre în miezul problemelor, visurile lui la un loc mai sus ar crește substanțial. Așa se face că Richard Heidegger se lansa într-o greșeală capitală.

Întocmi un scurt raport pentru șeful Serviciului 17, în care, cu cuvinte cu grijă alese, dar nu tocmai clare, corespunzătoare, relatează ceea ce-i spusese și lui Malcolm. De regulă toate hârtiile treceau prin mina doctorului Lappe iar dacă Heidegger ar fi ales calea obișnuită totul ar fi fost în ordine, căci doctorul Lappe era prea șiret pentru a lăsa să-l scape o hârtie care se referea în mod critic la activitatea secției lui.

Heidegger însă puse personal plicul în sacul pe care tocmai îi ridica poșta.

De două ori pe zi, dimineața și seara, două mașini ocupate ochi de indivizi înarmați, colectează poșta internă a CIA din districtul Washington. Poșta se duce opt mile până la Langley, unde se clasifică și se distribuie.

Cu scrisoarea lui Richard s-a petrecut ceva ciudat și neobișnuit. A dispărut de la registratură mai înainte ca sortarea scrisorilor să fi început. Ea apărură pe masa unui individ care respira șuierind, aflat într-un birou din aripa de răsărit a clădirii.

Individul o citi de două ori, odată în fugă, a doua oară foarte, foarte încet. Ieși din birou și dădu dispoziție ca toate scrisorile personale privitoare la Societatea literar istorică să dispară și să apară din nou intrlun anume loc din Washington.

Se întoarse apoi și convocă telefonic o ședință într-una din expozițiile de artă modernă. Nu trecu nicio oră și iată-l angrenat într-o discuție gravă cu un domn serios care părea a fi bancher. Discutau în timp ce urcau pe Pennsylvania Avenue.

În aceeași seară domnul serios se întâlnește cu un alt domn, de data aceasta în „Barul Clyde”, zgomotos și ticsit de lume, din Georgetown. Și domnul acesta părea a fi serios și grav. Sau mai degrabă, nu bătea la ochi. Ceva însă din ochii lui trăda faptul că nu era bancher.

— Din păcate avem o problemă, începu primul domnul acela.

— Gravă?

— Da. Weatherby a prins asta, zise și-l întinse memoriul lui Heidegger. Celălalt domn îl citi o singură dată apoi spune:

— E limpede.

— Știam eu că o să înțelegeți. Trebuie să facem ceva. Și cât mai repede.

— O să am eu grijă.

— Se-nțelege.

— Vă e clar că ar putea fi și alte complicații decât asta, zise celălalt domn fluturând memoriul lui Heidegger. Și cu toți ceilalți trebuie făcut ceva.

— Da, e regretabil, dar inevitabil. Trebuie să fim absolut siguri în legătură cu complicația. Și mai este ceva: rapiditatea. Asta este acum lucrul cel mai important.

Celălalt domn se gândi puțin apoi zise:

— Rapiditatea ar putea avea ca rezultat faptul că... că poate reușim ceva...

Primul domn îi dădu o mapă cu rapoartele dispărute și spuse:

— Faceți ce trebuie!

În noaptea aceea, la orele 3, 15 poliția bătu la ușa lui Heidägger. Deschizând, el dădu nas în nas cu doi indivizi în civil, care-i zâmbeau. Unul era și teribil de slab. Celălalt arăta a fi grav, dar dacă i te uital în ochi Sti dădeai seama imediat <că nu era bancher.

Cei doi traseră ușa în urma lor.

JOI. DE DIMINEAȚA. DINA DUPĂ MASA. DEVREME

ol plouă din nou. Malcolm se trezi cu sentimentul unul început de angină - gâtul îi era umflat și iritat. Totul 1 se păru oarecum ciudat. Și nu numai că se trezi într-o stare proastă, dar, colac peste pupăză, și tare târziu. Rămase o clipă pe ftnduri apoi se hotărî să se ducă la serviciu, ibărblerindu-se, se tăie, apoi nu reuși să-și găsească fâșul. Pe drumul spre slujbă călcă în toate bălțile. Privi încurcat în toate părțile, dar nu-l observă în mod cert pe omul din Sedanul albastru care parcă era ceva mai departe de

intrarea la Societate. Doamna Russell îl întâmpină scurt: „Destul”! Pe drumul spre birou el vărsă cafeaua opărindu-și mâinile. Există zile care nu reușesc, chiar dacă omul se dă peste îndată după ce acele ceasului arătară că trecuse de zece, Tamatha bătut la ușă.

— Ron, șopti ea, nu știi ce s-a întâmplat cu Rick?

— Nu, răspunse Malcolm suflându-și cu putere și zgomet masul în batistă.

— Nu trebuie să urli așa, dar pur și simplu mi-e teamă pentru el. Nu-i aici și nici n-a dat un telefon.

— Iartă-mă, nu mă simt prea bine.

— Îți aduc o aspirină.

— Tot n-ajută la nimic, dădu el nerecunoscător din cap.

— Ești imposibil! Atunci la revedere, zise și închise încet ușa în urma lui.

La 11, 15 sună telefonul. Malcolm ascultă glasul rece al doctorului Lappe.

— Malcolm, am un drum și îmi vine și rândul la masă. Nu vrea nimeni să meargă pe vremea asta rea.

Malcolm se uită pe fereastră la ploaia de afară și conchise că nici lui nu-i era a merge. Doctorul Lappe continuă:

— În felul acesta ați putea prinde două muște dintr-o lovitură și ați lua masa după ce vă întoarceți. Walter semnează deja ofertele. Și

pentru că trebuie să duceți pachetul până la vechea clădire a Senatului, ați putea mânca la Jimmy. Puteți pleca imediat.

Cinci minute mai târziu, Malcolm trăgea strănutând de ușa din spate pe care mai demult se cobora în pivnița pentru cărbuni. Nimeni nu știa de existența ei pentru că ea nu figura în pl. & * noul original al clădirii, Walter fusese cel care o descoperise mai demult când, fugind după un șobolan, a dat puțin la o parte un dulap vechi. De afară ușa era acoperită de niște tufe de liliac și se deschidea numai spre înăuntru.

Pe drumul până la vechiul Senat Malcolm când tușea, când strănuta. Plouase cam mult. Secretara blondă din cancelaria senatorilor se milostivi de înfățișarea lui jalnică în vesta din piele de antilopă și-i puse în față o ceașcă de cafea.

De la vechiul Senat până la restaurantul lui Jimmy se fac, de regulă, cinci minute, dar întrucât ploaia se întetise, Malcolm făcu distanța în doar trei. Făcu un semn chelnerului, comandă un sandwich și lapte și se lăsă apoi în grija vechii lui distracții: încerca să ghicească ce fel de crimă li s-ar potrivi cel mai bine mutrelor angajaților restaurantului.

În timp ce Malcolm își sorbea cafeaua în cancelaria senatorilor, văzu la colțul străzii numărul unu un individ îmbrăcat într-un fie, cu fața acoperită aproape de tot de borul pălăriei. Se îndrepta spre strada Sud-Vest către un „Sedan” de

culoare albastră. Trendul de comandă sublinia apariția lui frapantă, dar pe stradă nu se afla nimeni care să-l observe. Insul cercetă pe furate, dar temeinic, strada și casele, apoi alunecă sprinten pe scaunul din față al „Sedanului”. Închizând portiera în urma sa se uită la șofer și-l îmboldi cu întrebarea:

— Ei?

Șoferul, fără să-și la ochii de la clădire, spuse cântat: „Sunt toți, ne-am ocupat de asta”.

— Excelent, dă fuga și telefonează, eu rămân să supraveghez. Spune-le să-i dea drumul exact peste zece minute.

— Bine, zise șoferul și tocmai dădu să coboare din mașină când se trezi oprit de o voce ascutită: „Weatherby... De data asta fără greșală!”

Weatheriby înghiți în sec și zise „Da, domnule”, după care plecă spre cabina telefonică nu departe de magazinul alimentar de la colțul străzilor Sud-Vest cu a Șasea. La barul lui Henry, cinci blocuri de la Pennsylvania Avenue, la apelul barmanului „Domnule Wazburn!” se ridică un lungan groaznic de jigărit. Individul cu numele Wazburn ascultă scurtele instrucțiuni și încuviință. Puse receptorul și se întoarse din nou la masa unde îl așteptau doi prieteni. Plătiră și o porniră pe strada numărul unu în direcția străzii Sud-Vest. În dreptul lămpii depășiră un tânăr cu părul lung într-o vestă din piele de antilopă udă, care venea

din celălalt sens. Chiar la capătul străzii, între două case, se afla o camionetă de culoare galbenă păraaltă. Indivizii se cățărară în spate pregătindu-se pentru o acțiune.

Malcolm tocmai își savura sandvișul cu carne când deodată la colțul străzii numărul unu apărură un poștaş cu tolba plină și o coti pe strada Sud-Vest. În urma factorului poștal pășea bățos un individ corpulent îmbrăcat într-un trenchi umflat. Cinci blocuri mai departe, din celălalt sens, venea un lungan costeliv nevoie mare. Era îmbrăcat și el într-un fâș care-i venea abia până la genunchi.

Îndată ce Weatherby văzu că poștaşul o luă pe strada Sud-Vest porni mașina și plecă. Nu acorda atenție nici celor din mașină, nici celor de pe stradă. Respiră ușurat. Era bucuros că își avea rolul lui în această afacere. Uitându-se la vecinul său tăcut îi mulțumi celui de sus că de data asta totul decurse fără greșală.

Se înșela însă. O greșală mică, obișnuită, tot făcuse însă, greșală pe care ar fi putut-o evita, greșală pe care trebuia s-o evite!

Dacă cineva s-ar fi uitat, ar fi văzut cum cei trei indivizi – doi civili și un factor poștal – se întâlneau cu totul întâmplător la poarta Societății literare și istorice. Cei doi civili îl lăsară pe factor să vină în față iar acesta apăsă pe buton. Walter nu se afla la biroul său (și chiar dacă ar fi fost, n-ar fi schimbat cu nimic mersul evenimentelor). Chiar în timpul când Malcolm își termina de

mâncat sandvișul la restaurantul lui Jimmy, doamna Russell auzi bâzâitul soneriei.

— Pofțiți.

Și cei trei, avându-l în frunte pe factorul poștal, intrară.

Malcolm trândăvi la masa de prânz mâncând sandvișuri cu carne și specialitatea șef bucătarului – tort de ciocolată cu rom. După a doua ceașcă de cafea conștiința îl mină din nou în ploaia de afară. Ploaia se transformă în burniță. Prânzul făcu să sporească bună dispoziția lui Malcolm. Acum plecă pentru că pe de o parte plimbarea îi făcea plăcere și, pe de altă parte, pentru că nu voia să se lanseze asupra celui de al treilea sandviș. Și pentru ca drumul de întoarcere să-i fie mai variat, o porni în jos pe strada Sud-Vest, pe celălalt trotuar. Mulțumită acestui fapt vedea mult mai bine clădirea Societății și observă că ceva nu era în regulă mai înainte decât ar fi făcut-o dacă s-ar fi aflat pe trotuarul de vizavi.

În fond era vorba de o nimica toată, dar pe Malcolm îl, pusese pe gânduri. Un fleac, ceva atât de neînsemnat încât i se păru că nu poate avea un sens prea adânc. Numai că Malcolm lua totdeauna aminte la lucrurile mărunte. Din această cauză el era acum captat de o fereastră deschisă la etajul al doilea. Ferestrele Societății se deschideau în afară.

Într-o capitală o fereastră deschisă nu înseamnă nimic deosebit, chiar dacă ziua e

ploioasă. De regulă Washingtonul este un oraș călduros chiar și în timpul ploilor de primăvară. Acesta însă era geamul lui Tamatha! Iar Tamatha – după cum știau toți cei din secție – nu deschidea geamul niciodată. Când avea nouă ani doi dintre frățiorii lui se luară la bătaie pentru un tablou pe care-l găsiseră, Cel mai mare dintre ei alunecă pe covor și căzu în stradă, rupându-și vertebra cervicală și rămânând infirm până la moarte. De atunci, ferestrele deschise o îngrozeau pe Tamatha.

Dar, cu toate acestea, fereastra era acum larg deschisă!

Malcolm încercă să-și potolească starea de neliniște. Afurisita asta de imaginație a ta, își zise Malcolm în gând. Probabil că fereastra e deschisă dintr-un motiv absolut normal! De altfel, toate celelalte lucruri erau în ordine. Din clădire nu se auzea nimic, probabil că erau cufundați cu toții în lectură.

Malcolm trecu repede strada și se grăbi către poarta de la intrare. După o clipă de ezitare sună. Se auzi soneria dinăuntru, dar nu-i deschise nimeni. Mai sună o dată. Nimic. Malcolm se scutură de frig, pe șira spinării începură să-l alerge fiori reci. Walter desigur compară cărțile, iar Polly cea mirositoare stă pe vine pe iradă, gândi el. Categorie! Căuta încet prin buzunar după chei. Când cineva umblă la broască, în întreaga clădire se auzeau soneriile și se

aprindeau semnale luminoase. În timpul nopții mai mult, sună la direcția poliției din Washington, la centrala C.I.A. din Langley, precum și la sediul securității dintr-o periferie a Washingtonului. Răsucind cheia în broască, Malcolm auzi soneria. Poarta se deschise iar el intră repede.

De jos clădirea părea pustie. Mai mult ca sigur că doamna Russell nu se afla la masa ei. Malcolm simți un miros ciudat. Aruncă punga cu sandvișuri pe biroul lui Walter și începu să urce încet scările.

Descoperi îndată sursa ciudatului miros. Doamna Russell stătea, ca de obicei, în spatele biroului său. Focul automatului din tolba poștașului o aruncase până în perete. Țigara îi căzuse pe gât și-i arsese pielea până când mucusul se stinse de la sine. Malcolm își aținti privirea, într-o stare de amețeală, asupra corpului care zăcea într-o baltă de sânge. Se întoarse ca o mașină și se duse în biroul doctorului Lappe...

alter împreună cu doctorul Lappe tocmai verificau niște facturi în momentul în care auziră zgomote înfundate. Walter își zise că, mai mult ca sigur, doamnei Russell îi căzuse pachetul pe care i-l dăduse poștașul (auziră doar mai înainte bâzâitul soneriei și cuvintele doamnei Russell: „Aveți astăzi ceva și pentru noi?”) de aceea deschise ușa pentru a o ajuta să-l ridice. Ultimul lucru pe care îl văzu fu un individ lung și deșirat care ținea în mână un obiect în formă de L.

Autopsia a arătat că Walter primise o serie scurtă – cinci gloanțe în stomac. Doctorul Lappe muri înainte de a încerca să fugă.

Cei doi indivizi coborâră apoi în liniște pe scări în timp ce poștașul păzea lângă intrare. Din personalul de sus nimeni nu bănuia nimic. Ray Thomas se afla în spatele biroului pentru că tocmai își ridicase stiloul căzut. Când îl văzu pe individ mai avu timp să strige: „Pentru Dumnezeu, nu...” până ce capul să-i fi izbii de perete. Lunganul deschise ușa lui Malcolm și se asigură că biroul era gol.

Tamatha și Harold Martin auziră strigătul lui Ray, ieșiră aproape în același timp din birourile lor și fugiră spre scări. O clipă se așternu o liniște de mormânt, după care auziră zgomot de pași pe scări. Pașii se opriră apoi se auzi un zgomot ușor metalic. Nu le trecu prin cap că era vorba de țacănitul încărcătorului de armă, dar își dădură seama instinctiv că era ceva de rău; o rupseră la fugă în birouri trântind tare ușile în urma lor.

Harold avu mai multă prezentă de spirit: Închise ușa și apucă să formeze trei cifre până când individul robust să arunce ușa la pământ și să-l culce la podea cu o singură lovitură.

Tamatha reacționează altfel. Știa că numai un pericol teribil ar putea-o obliga să deschidă fereastra. Acum clipa aceea venise. Sparse cu disperare geamul – căuta o scăpare, un ajutor, ceva... Amețită de înălțime își scoase ochelarii și îi

puse pe birou. Auzi zgomotul uşii biroului lui Harold, un horcăit, zgomotul prăbuşirii cuiva. Fugi din nou la fereastră. Uşa biroului ei se deschise încet.

Nu se întâmplă nimic o anume vreme apoi Tamatha se întoarse încet spre individul acela deşirat. Acesta nu trase pentru că se temea că gloanţele ar putea ieşi pe fereastră şi ar fi atras în felul acesta atenţia cuiva. Ar fi riscat numai dacă ea ar fi început să strige. Nu strigă. Se apropie încet de birou. „Trebuie să văd” îşi zise ea în gând. Pipăi după ochelari, îi găsi şi îi puse la ochi. Deşiratul aşteptă până când, după fata ei, îşi dădu seama că fata a înţeles ce se petrece. După care apăsă pe trăgaci până când arcul aruncă afară ultimul cartuş. Loviturile gloanţelor o întoarseră pe Tamatha ca şi când ar fi dansat, o aruncară în peretele registrăturii şi din nou înapoi, îi sparseră ochelarii, îi ciufuliră părui.

Deşiratul se uită cum trupul ei ciuruit se prăbuşise încet la pământ, după care se întoarse la şeful lui care tocmai controla ultima încăpere a etajului. Începură apoi să coboare amândoi, de voie, pe scări.

În clipa aceea Malcolm tocmai îşi termina de mâncat tortul.

Malcolm trecu din birou în birou, e din scară în scară. Ochii lui ve\ i deau tot ce se întâmplase! f: i /) i4 creierul însă refuza să priceapă.

§ I S & Când dădu peste trupul contorf & p

sionat al celei care fusese *Tatrl Zi matha*, își reveni. Se uită la ea jinr-mn fffjfri Ji minute în șir și tremura de parcă ar fi avut febră mare. După aceea II cuprinse frica și se gândi să dispară. O rupse la fugă pe scări, pe jumătate nebun de spaimă. La parter se opri brusc.

„De buna seamă că au plecat” își zise în gând, „altfel aș fi și eu mort”. Cine erau „ei” nici prin cap nu-i trecea. Își dădu seama că nu avea nicio armă asupra sa. „Doamne, își zise, nu am nici măcar un pistol! Dacă se întorc nu pot face absolut nimic”. Fugi spre biroul lui Walter. Acesta avea sub birou o armă specială, o pușcă de vânătoare calibru 20 cu țeava retezată. Pușca avea un singur glonte, dar Walter îi povestise adeseori cum această armă îi salvase odată viața. Malcolm îndreptă arma spre ușă în timp ce se dădu în lături, spre biroul doamnei Russell. Într-un sertar al acestuia Walter avea un pistol – „pentru orice eventualitate”, cum îi plăcea să spună. Malcolm luă pistolul, Îl puse după curea apoi ridică receptorul.

Mort. Toate legăturile tăiate.

„Trebuie să plec de aici, își spuse. Trebuie să cer ajutor”.

Încercă să ascundă pușca sub haină dar și așa retezată cum era, tot era prea lungă: țeava îi ieșea pe după guler și îi apăsa pe gât. Puse fără prea mult entuziasm pușca la loc, sub biroul lui Walter. „Trebuie să las totul așa cum a fost”. Prin gaura

cheii văzu că strada era pustie. Deschise ușa încet, cu grijă. Sări pe terasa din fața intrării liniștite. Trase ușa după el, se duse repede spre poartă și cu ochii făcuți mici scurtă strada încercând să surprindă ceva neobișnuit. Nimic.

Se duse pușcă la o cabină telefonică. Fiecare a patra cabină de informații către C.I.A. are un număr secret „de alarmă”, care poate fi folosit numai în cazuri cu totul ieșite din comun, când celelalte legături erau inutilizabile.

La capătul liniilor de alarmă se află totdeauna agenții cei mai experimentați. Aceștia, rar când au câte ceva de făcut, dar când se întâmplă să aibă, trebuie să acționeze rapid și cu multă grijă.

Stephen Mitchell era de serviciu la telefonul de alarmă exact când sună Malcolm. Mitchell făcea parte dintre cei mai buni agenți mobili din C.I.A. Vreme de treisprezece ani a pendulat de la un loc critic la altul, în cea mai mare parte din cazuri în America Latină. Într-o zi a anului 1967 la Buenos Aires un agent cu joc dublu i-a plasat sub scaunul mașinii sale „Simca” o bombă de plastic. Explozia i-a retezat ambele picioare, dar a scăpat cu viață. Întrucât C.I.A. nu voia să piardă un lucrător, bun, l-a mutat la secția Alarmă.

Mitchell ridică receptorul de la primul zbârniit. În același moment magnetofonul începu să funcționeze înregistrând întreaga conversație.

— 498 - 7.281?

Toate telefoanele C.I.A. răspund la acest

număr.

— Da... În clipa aceea Malcolm nu-și aminti numele de agent, dar avu suficienta prezență de spirit pentru a nu și-l spune pe cel adevărat. Aici Condorul, secția 9, departamentul 17. Am fost atacați!

— Vorbiți pe linia noastră?

— Vorbesc de la o cabină din apropiere de... bază. Telefonul nostru nu funcționează.

„Drace, își zise Mitchell, trebuie să folosim un limbaj codificat”. Cu mâna liberă apăsă pe butonul de alarmă. În cinci locuri diferite, trei la Washington și două la Langley, oameni înarmați până în dinți săriră în mașini, porniră motoarele și apăsară puternic pe accelerație.

— E grav? Întrebă Mitchell.

— Gravitare maximă. Eu sunt singurul care...

— Are cunoștință despre asta vreun civil? i se amestecă Mitchell în vorbă.

— Nu cred, totul s-a desfășurat în liniște.

— Sunteți rănit?

— Nu.

— Înarmat?

— Da.

— Dușmanii sunt în zonă?

Malcoim se uită în jur amintindu-și că dimineață toate fuseseră normale.

— Nu cred, dar nu sunt sigur.

— Ascultați-mă cu mare atenție. Părăsiți zona cât puteți mai repede, dar fără ostentație. Duceți-

vă undeva unde să fiți în afară de pericol. Așteptați acolo o oră. După ce vă dați seama că aerul e curat, sunați din nou. Adică la 13, 15. Înțeles?

— Da

— Bine. Acum agățați receptorul și țineți minte: important este să nu vă pierdeți capul!

Malcolm rămase câteva clipe la colțul străzii încercând să-și schițeze în gând vreun plan. Știa că trebuie să găsească un loc sigur ceva pe aproape unde să-și poată petrece o oră întreagă fără să fie observat. Se întoarse încet, foarte încet și o porni pe stradă. După un sfert de ceas se amestecă într-un grup de fermieri care se uitau la clădirea Capitoliului.

hiar în momentul când Malcolm încă mai vorbea la telefon cu Mitchell, începuse să se pună în mișcare una dintre cele mai mari și complicate mașinării din lume. Asistenții oare recepționaseră apelul lui Malcolm trimiseseră patru mașini de la serviciul din Washington și una din Langley cu personal medical. Toate se îndreptară spre secția a 9-a din departamentul 17. Comandanții echipajelor erau instruiți prin radio în timp ce mașinile se deplasau spre locul cu pricina. Circa respectivă din Washington fusese alarmată, în caz de necesitate urma să fie alarmată și poliția federală.

În momentul în care Malcolm pusese receptorul toate unitățile C.I.A. de pe teritoriul

Washingtonului erau deja alarmate. În trei minute fură anunțați toți adjuncții directorului iar șase minute mai târziu, Mitchell îl informă personal pe însuși directorul C.I.A. care tocmai se afla într-o convorbire cu vicepreședintele. În opt minute toate organele serviciilor americane de informații aveau deja cunoștință despre atac.

Între timp Mitchell s-a îngrijit să-i fie trimise la biroul lui toate dosarele personalului Societății. În timpul alarmei ofițerul de serviciu primește automat puteri depline. El conduce cea mai mare parte din acțiune până când un adjunct al directorului preia comanda. Câteva clipe mai târziu sună telefonul de la arhivă:



— Controlul efectuat; calculatorul a arătat că toate originalele dosarelor din secția 9 departamentul 17 au dispărut.

— Au ce 7

— Dispărut

— Atunci trimiteți-mi copiile. Drace, dar trimiteți-mi-Le sub pază, zise Mitchell trântind telefonul mai înainte ca funcționarul năucit să-i fi putut răspunde ceva. Întinse mâna după celălalt telefon și obținu imediat legătura, „îchideți centrala!” ordonă el scurt. În câteva clipe toate

ieșirile din clădire fură blocate ermetic. Oricine încerca să părăsească centrala sau să intre în ea era împușcat fără somație. Lumina roșie se aprindea și se stingea în toată clădirea. Grupe speciale de siguranță începură să supravegheze coridoarele ordonând tuturor celor care nu aveau legătură directă cu alarma sau care nu aveau o muncă bine precizată, să se întoarcă de urgență în birourile lor. Neindeplinirea sau măcar ezitarea în îndeplinirea acestui ordin însemna o lovitură de pistol în burtă și cătușele la mâini.

Ușa care ducea la centrala de alarmă se deschise tocmai în clipa când Mitchell transmitea ordine la telefon. Un tip lat în spate trecu energic pe lângă paznici fără a răspunde măcar la salut. Mitchell era încă la telefon. Individul se așează într-un fotoliu.

— Ce naiba se întâmplă 7

În alte împrejurări ar fi primit răspunsul Imediat, acum aici era stăpân Mitchell. Adjunctul se întoarce către Mitchell și se înclină puțin în fața lui. Mitchell continua să latre ordine la telefon, dar întrebarea o auzi. Se aplecă spre adjunctul său în semn de salut iar acesta îi prezenta tot ce se întâmplase și ce anume s-a întreprins. Între timp Mitchell termină de vorbit, puse receptorul în furcă și își șterse fruntea cu batista.

Bărbatul cel puternic se afundă în fotoliu.

— Mitchell, zise, dacă sunteți de acord, eu am să rămân aici, să mă aveți la îndemână. În calitate

de șef al serviciului 17 vă pot da o mână de ajutor.

— Vă mulțumesc, domnule colonel, răspunse Mitchell. Salut orice ajutor care ni se oferă.

a ora 13, 40 Malcolm găsi o cabină telefonică la Capitoliu.

«Formă numărul centralei de alarmă:

— 493 - 7.282.

— Aici Condorul. Secția 9, departamentul 17. Sun de la un telefon public, cred că n-am fost urmărit și, în mod cert, nu mă poate auzi nimeni.

— Informația dv. s-a confirmat. Ar trebui să fiți la Langley, dar mă tem să vă las acolo singur. Știți cinematograful „Circus” din cartierul Georgetown 7

— Da.

— Puteți ajunge acolo într-o oră 7

— Da.

— Bun. Acum fiți atent; cunoașteți pe cineva, fie și numai din vedere, care lucrează la Langley 7
Malcolm se gândi câteva clipe.

— Avem acolo un instructor cu numele secret „Vrabie IV”.

— Rămâneți la aparat.

Cu ajutorul calculatorului și al legăturilor directe i se confirmă lui Mitchell că „Vrabie IV” există cu adevărat și că se află în clădire. După două minute îi comunică lui Malcolm:

— Facem în felul următor: din clipa asta, după o jumătate de ceas „Vrabie IV” împreună cu un alt bărbat, vor parca pe strada din spatele

cinematografului. Vor aștepta exact o oră. Pe străduță se poate intra prin trei locuri, toate cele trei intrări vă permit să vedeți pe oricine mai înainte de a fi văzut... Dacă observați ceva suspect, dacă cumva „Vrabie IV” și partenerul lui nu vor fi acolo sau dacă se mai află cineva împreună cu ei, ștergeți-o de acolo, găsiți-vă un loc sigur și sunați din nou. Sunați și dacă n-o să vă reușească. Clar 7

— Cla... peiu!

Mitchell mai că nu sări din fotoliu.

— Ce naiba a fost asta 7 Ești bine 7

— Da, sunt bine, puțin răcit... Știu ce am de făcut.

— Pentru numele domnului! zise Mitchell punând receptorul în furcă. Până a nu apuca să zică ceva, bărbatul cel puternic spuse:

— Ascultă, Mitchell, dacă nu aveți nimic împotriva, mă duc eu cu „Vrabie IV”. Răspund de serviciu și nu au pe niciunul dintre cei tineri care să poată stăpâni o situație ca asta mai bine decât mine, chiar dacă sunt bătrân și obosit.

Mitchell se uită la bărbatul puternic, sigur pe el, din fața lui și zâmbi.

— Bine. Îl găsiți pe „Vrabie IV” la poartă. Duceți-vă cu mașina dv. Îl cunoașteți pe Condor 7

Bărbatul cel puternic dădu din cap.

— Nu, dar cred că l-am văzut undeva. Puteți să-mi arătați o fotografie de-a lui 7

Mitchell încuviință cu capul și zise:

— „Vrabie IV” are una. La depozitul de armament o să vă dea tot ce aveți nevoie, dar eu aş merge pe pistol. Care v-ar prinde cel mai bine ?

— Păi, unul de 38 special cu amortizor, pentru cazul că va trebui să... conversăm.

— O să vă aştepte în maşină împreună cu muniţia necesară. Vă mulţumesc încă o dată, colonelul Weatherby.

— Pentru puţin, Mitchell, la urma urmele* asta mi-l munca, zise colonelul zâmbind.

Închise uşa şi se îndreptă spre maşina sa. După câţiva paşi începu să respire şuierat.

JOI DUPĂ AMIAZA

În ciuda vremii căinoase de afară Malcolm reuşi să prindă relativ repede un taxi. Douăzeci de minute mai târziu el se opri la două blocuri de cinema şi plăti şoferului, iar după alte: câteva minute se afla în cel mai

Întunecos colţ al barului din *Wtâk* vX apropiere. În mâna dreaptă, sub masă, ţinea pistolul pe care îl îndrepta împotriva oricui se apropia de masa lui.

La 14, 40 sări de la masă şi se alătură unui grup numeros care tocmai părăsea barul. Ajungând afară, se îndepărtă repede de grup. Merse câteva minute pe trotuar urmărindu-i cu atenţie pe toţi cei care treceau prin apropierea lui. La orele trei era de-acum sigur că nu-l urmărea nimeni. Se îndreptă spre cinematograf.

rabie IV era un instructor cu p-ij ochelari care

tremura. El preda despre sistemul organelor statului. Rolul lui în această aventură trebuia să-l accepte vrând **f** nevrând, lăsând totuși să se înțeleagă că nu era plătit pentru asta și făcând aluzie la soție și la cei patru copii. Pentru a-l liniști, i-l depozitase în îmbrăcăminte cu o vestă impenetrabilă. Nu-și amintea de nimeni pe care să-l fi chemat Condorul sau Malcolm; în clasele lui pentru categoriile inferioare avea o duzină de astfel de băieți.

Colonelul Weatherby îl instrui pe șoferul mașinii în timp ce se îndrepta spre parcare, își controlează pistolul cu amortizor cu țeavă retezată... Weatherby ar fi trebuit în mod normal să întărească prin semnătură faptul că primise arma, dar autoritatea lui Mitchell îl scuti de această formalitate. Armurierul și ajută să-și prindă peste umăr tocul special al pistolului, îi dădu douăzeci și cinci de gloanțe și-i dori mult succes. Weatherby luă loc, împreună cu „Vrabie IV”, într-un „Sedan” de culoare albastru deschis.

Din Langley ieșiră trei mașini mergând strâns una după alta. „Sedan”-ul lui Weatherby se găsea la mijloc. Tocmai se însoțiseră pe drumul spre Washington, mașina din spate avu până la Șoferul pierdu controlul asupra volanului iar mașina se puse de-a curmezișul peste două benzi. Nimeni nu fusese rănit, dar acest accident blocă șoseaua pentru zece minute. Weatherby urmărea din aproape mașina din față oare se strecura prin

înghesuiala traficului din Washington. Pe o stradă liniștită printre vilele din cartierul de Sud-Vest mașina din față se întoarse brusc pe contrasens. Trecând nr» lângă Sedanul albastru, șoferul îi făcu lui Weatherby semn din faruri că totul e-n ordine, apoi dispăru. Weatherby se îndrepta spre Georgetown, foarte atent dacă nu cumva era urmărit.

Acum lui, Weatherby îi era limpede unde făcuse greșeala. El ordonase comandoului asasin să-i ucidă pe toți cei aflați în clădire. Oaidenii lui îndepliniră ordinul, dar niciunul dintre ei nu observă că un om era lipsă. De ce nu fusese acolo omul acela? Acum era totuna, Weatherby făcuse greșeala, acum trebuia s-o repare.

Era foarte posibil ca Condorul să fie inofensiv, dar Weatherby nu putea miza pe asta. Heiddeger discutase despre problemă cu toți lucrătorii Societății, în afară de doctorul Lap pe Acum trebuia să moară și Condorul, la fel ca toți ceilalți chiar dacă el, Weatherby, nu știa ce anume cunoștea Condorul din toate acestea.

Planul lui Weatherby era simplu: îndată ce Condorul își va face apariția, îl va împușca. Autoapărare! Weatherby aruncă o privire spre „Vrabie IV” victima secundară inevitabilă a acțiunii.

Weatherby nu-și făcea muștrări de conștiință din pricina morții instructorului. Planul era riscant, Condorul ar putea fi un trăgător mai

teribil decât se presupunea, în plus, scena ar putea fi văzută de cineva care ar putea vorbi. Agenția nu trebuie însă să dea crezare spuselor lui și poate folosi un martor plătit pentru un interogatoriu eficient. Condorul putea apărea în fel și chip. O grămadă de lucruri ar putea să iasă pe dos. Dar, fie riscul cât de mare Weatherby nu avea altă posibilitate. Dacă n-ar face-o, soarta lui ar fi pecetluită. Poate ar reuși să „ducă” Agenția și întreaga rețea americană de spionaj... Ar exista câteva căi pentru aceasta pe care le folosisese cu succes până atunci. Dar nu va putea niciodată „duce” pe omul cu ochi albaștri. Omul acela încă nu dăduse greș niciodată, nu iertase nimănui nimic, niciodată. Niciodată. Weatherby trebuia să-și repare greșeala. Condorul trebuia să moară. Trebuie.



Weatherby mergea încet pe străduță apoi se întoarse și parcă în spatele cinematografului, lângă o ladă de gunoi. Străduța era pustie, așa cum presupusese Mitchell. Washingtoniezii evită de regulă străzile laterale, Weatherby știa că Mitchell se îngrijise ca prin împrejurimi să nu fie niciun polițist în uniformă, care l-ar fi putut speria pe Condor. Asta îi reușise lui Weatherby și făcu lui

„Vrabie IV” semn cu capul, să coboare. Se opri lângă mașină și așteptă.

Malcolm îl observă imediat. Îl urmări cu grijă de la o distanță de vreo șaizeci de pași.

Se lipi strâns de un stâlp de telegraf și reuși numai cu mare greutate să-și stăpânească un strănut. Dându-și seama că erau singuri, se duse spre ei. Se simțea mai sigur cu fiecare pas pe care-l făcea.

Weatherby îl văzută și el pe Malcolm chiar din prima clipă. Se îndepărtă de mașină și concentră cât putu mai mult. Lovitura trebuia să fie exactă sută la sută. Iar lui „Vrabie IV” trebuie să-i vină de hac mai înainte de a-și da seama ce se întâmplă „îi rad unul după celălalt”, își zise.

Un gând trecu ca fulgerul prin capul lui Malcolm când ajunse la douăzeci și cinci de pași de cei doi. Imaginea bărbatului în Sedanul albastru parcat în fața Societății în ploaia de dimineață îi reveni în minte. Individul din mașină și unul dintre cei doi care stăteau acum în fața lui era una și aceeași persoană! Ceva nu era în regulă! Malcolm se opri și începu să caute un ascunziș. Pipăi instinctiv pistolul.

Weatherby își dădu și el seama că ceva nu era în regulă. Prada lui se oprise în mod neașteptat tocmai în apropierea locului ales pentru capcană și-și pregătește apărarea. Mișcările neașteptate ale lui Malcolm îl făcută pe Weatherby să-și modifice planul inițial și să-l adapteze la situația

nou creată. Scoase repede pistolul și îl îndreptă spre „Vrabie IV”, rămas mut de spaimă.

Weatherby era un veteran, trecuse prin multe acțiuni care necesitau o soluție rapidă. În momentul când Weatherby apăsă pe trăgaci Malcolm abia își scoase pistolul.

Amortizorul aplicat unei arme permite desfășurarea în liniște a operațiunii, dar îi reduce din eficacitate. Greutatea neobișnuită din capătul țevii scoate arma din echilibru, lucru de care trăgătorul trebuie să țină seama. Din punct de vedere balistic, amortizorul reduce viteza glonțului și influențează asupra traiectoriei acestuia. Toate aceste elemente lucrau acum împotriva lui Weatherby, care nu era obișnuit cu pistolul cu amortizor. Ucigaș cu experiență ce era, el țintise capul victimei dar greșise. La o fracțiune de secundă după ce se auzi lovitura înfundată, bucata de plumb trecu pe deasupra părului lui Malcom prin dreptul urechii stângi și se pierdu în râul Potomac.

Malcolm mai trăsesese cu pistolul o singură dată în viața lui – cu unul de 22 al unui prieten. Toate cele cinci gloanțe ale sale trecură atunci printr-un șobolan care fugea. Acum trăsesese cu pistolul doamnei Russell și împușcătura se împrăstie cu ecou pe străduță mai înainte să-și fi dat seama că trăsesese!

Insului care primește o lovitură expedită dintr-un 35 glonte nu-i trage pe corp o linie roșie

subțire și delicată! îl lovește puternic. O împușcătură de la douăzeci și cinci de metri echivalează cu lovitura unui camion. Glonteale lui Malcolm trecu prin coapsa stângă a lui Weatherby... în același timp îl aruncă în aer după care căzu plească pe pavaj.

„Vrabie IV” se uită la Malcolm nevenindu-i să-și creadă ochilor. Malcolm se întoarse încet spre instructor îndreptând pistolul spre pântecul lui care tremura.

— A fost unul dintre ei! scăpă el din gât ca după un efort cumplit. Unul dintre cei care ne-au atacat! apoi se îndepărtă încet de instructorul încremenit.

La capătul străduței o rupse la fugă.

Weatherby gemu dar își reveni din șoc. Era un om tare, dar trebui să-și adune toate puterile pentru a putea ridica mâna. Nu știa cum se făcuse că rămăsese mai departe cu pistolul în mână. Ca prin minune, mintea îi era foarte limpede. Ochii cu foarte multă atenție și trase. Glonteale următor îi trecut prin gât instructorului „Vrabie IV”, tatăl a patru copii. După aceea nimeri în zidul cinematografului. Sprijinindu-și corpul de mașină. Weatherby simți un fel de bucurie ciudată. Nu era încă mort, mai mult ca sigur. Condorul reușise din nou să dispară, dar secția de balistică nu va avea niciun glonte după care să-și dea seama cine pe cine a împușcat. Totdeauna exista o speranță. Leșină.



Malcolm fugi cât ținură cele patru blocuri până își dădu seama cât de suspect se poartă. Încetini, se uită de câteva ori după colț, apoi opri un taxi.

Christoase! își zise, așadar el a fost unul dintre ei! A fost unul dintre ei! Agenția sigur nu știe de treaba asta. Trebuie că ajungă la un telefon... Trebuie să sun...!

Îl cuprinse o sudoare rece. Ce-ar fi ca omul acela din stradă să nu fie singurul cu joc dublu? Ce-ar fi dacă l-ar fi trimis acolo un om care știa toate povestea. Și ce-ar fi dacă omul, de la capătul liniei de alarmă face tot joc dublu?

Trebuie să cugete. Până nu ajunge la o concluzie nu poate telefona. Dar îl vor căuta! El este doar singurul om din secție care a supraviețuit. Ba nu, mai este și Heiddeger. În timpul atacului era acasă, în pat. Malcolm își scormonea memoria. Ce adresă are Heiddeger? O auzise odată de la doctorul Lappe... Stai, Morent Royal Arms!

Bătu la ușă dar nu-i răspunse nimeni. Malcolm se aplecă puțin și se uită pe gaura cheii. Dacă presupunerile lui ar fi adevărate ar trebui ca ușa să fie închisă numai cu zăvorul. În zecile de

cărți care-i trecuseră prin mină eroul deschide ușa cu o bucată de plastic rigid. El de unde să-l ia? Legitimația! li veni lui Malcolm ideea, și scoase din tașca de la piept legitimația de serviciu îmbrăcată într-o învelitoare de plastic. Legitimația adeverea cum că era angajatul firmei „Tentrex and Comp”.

Douăzeci de minute s-a războit Malcolm cu broasca până când în cele din urmă disperarea i s-a transformat într-o ură teribilă. Începu să bată în ușă cu lovituri scurte. Până la urmă s-a dovedit că broasca nu era tocmai de calitate cea mai bună. Ușa se deschise. Malcolm intră în încăpere și o trase încet și Ou grija în urma lui.

De bună seamă că nu-l dezmierdaseră. Cadavrul întins pe pat era vânat la față, aproape spre negru – fără îndoială rezultatul strangulării – și începuse deja să miroasă. Se pricepea foarte puțin la medicină, dar îi era foarte limpede că situația aceasta nu se datora ultimelor câtorva ore. Heiddeger trebuie că fusese omorât înaintea celorlalți. Veniră aici după ce văzură că nu era la serviciu... Malcolm nu înțelegea însă prea bine ce și cum.

Mâneca stingă a pijamalei lui Heiddeger era ruptă și întinsă pe podea. Aceasta nu mai era rezultatul unei încăierări. Malcolm dădu la o parte» cuvertura și examinează brațul lui Heiddeger. Pe partea lui interioară se zărea un punct care amintea de înțepătura unei insecte. Sau de o

injecție. Malcolm începu să examineze locuința.

Pe polița de sus a dulapului găsi un plic cu bani - bancnote de cincizeci și o sută de dolari. Aprecie suma la vreo zece mii de dolari. Se așează într-un fotoliu pe care erau aruncate niște haine. Totul era ciudat. Un fost alcoolic, contabil, care tremura de teama hoților, să ascundă acasă o sumă atât de mare?! Ciudată treabă. Se uita la cadavru. Oricum, acum nu-i mai trebuiau. Malcolm luă banii și-i băgă în buzunarul din spate al treningului său. După care mai aruncă o privire prin încăpere, deschise cu grijă ușa și ieși în stradă.



după ce frizerul termină și Malcolm se privi în oglindă, își dădu seama că pe băiatul acesta îl văzuse ultima dată urmă cu cinci ani. L: ha? ar își alege o bluză militară veche cu eticheta proprietarului ieși ginar încă pe ea și cu insigna diviziei 101 parașutișii, ni; te blugi decolorați și niște ghetete de parașutist scâlciate, lenjerie de corp, un pulover ieftin, a mașină de bărbierit și o periută de dinți. Ieși de acolo cu pas sigur de soldai, schimb" 1 de nerecunoscut. Cinci blocuri mai departe - fură într-o cofetărie.

Se așează într-un colț întunecos și med! ** la

ce avea de făcut. Capul îi vâjiia, limba se lipi de cerul gurii. Îl cuprinseră fiori reci „Trebuia să găsească o ieșire, o ascunzătoare. Nu putea umbla ca un hăituit prin oraș așteptând ră ție prins... Dar cine să-l prindă? Câne-i pe urmele lui? Și de ce? De ce s-au intimylat toate astea? Tremura de parcă ar fi avut febră. Incit trebui să facă ceva pentru ce dințF «a nu înceapă să-i clănțâne.

Deodată atenția îi fu captată de discuția de la masa vecină. Malcolm întoarse capul și ciuii urechile. La măsuta din spatele lui stăteau două fetișcane.

— Tu nu mergi nicăieri în concediu?

— Nu, rămân acasă. Mă închid de lume pentru o perioadă de patru săptămâni.

— O să înnebunești...

— Se poate, dar nu suna pentru că n-am săridic receptorul.

— Mă rog, treaba ta. Dar nici măcar astă scără nu mergi undeva?

— Nu, Anna, mulțumesc. Beau cafeaua asta și mă duc direct acasă.

— Distracție frumoasă, Wendy.

Fata care răspundea la numele de Anna își luă la revedere și se îndrepta spre ușă trecând chiar pe lângă Malcolm. Acesta văzut deodată două picioare superbe, părul blond și un prbiil ascuțit. El rămase nemișcat, și groaznic de nervos pentru că tocmai se hetârâse pentru o acțiune riscantă.

Până ca Wendy să-și bea cafeaua trecură cinci minute. Când se ridică, nici măcar *nu* se uită la omul de la masa vecină. Malcolm o urmări plătind și ieșind. Se ridică și ei și se duse după ea. O urmărea din spate așa că nu-i vedea decât silueta zveltă, părul negru tuns scurt și picioarele frumoase. De ce n-ar putea fi ea blonda aceea? își zise Malcolm pe neașteptate. Fata era cu mașina pe care o lăsase în partea din spate a parcurii, unde paznicul vedea numai cu mare greutate. În timp ce descuria portiera mașinii tip „Corvair” Malcolm o strigă:

«— Wendy! Ce întâmplare! Ce faci tu aici?

Pata se trase repede înapoi și se uită la insul în bluză militară care se apropie de ea zâmbind.

— Cu mine vorbești?

— Rine-nțeleș. Ce naiba, Wendy, tu chiar nu-ți mai amintești de mine?

— Eu... eu n-aș putea spune că... zise fata în timp ce observă că Malcolm ținea în mână un pachet, iar mina cealaltă o ținea în bluză.

Malcolm ajunse lângă ea. Puse pachetul pe capotă și se sprijini cu mâna stângă de mașină. Apoi brusc, o prinse bine de gât și o aplecă de cap până o făcu să-i vadă pistolul pe care îl ținea în mâna dreaptă.

— Nu striga și nicio mișcare bruscă, altfel îi descarc. Clar? zise Malcolm. Simțea cum iată tremura. Acum urcă în mașină și deschide cealaltă portieră! Jucăria asta trage și prin sticlă iar eu n-

am, deloc de gând să-mi schimb planul.

Fata îl ascultă. Malcolm luă pachetul, înconjură încet mașina și urcă.

— Vă rog... nu-mi faceți nimic, zise ea cu glas mai mieros decât în cafenea.

— Uitați care-i treaba, nu vă fac nimic dacă mă ascultați cu atenție. Nu vreau bani și nici să vă violez nu vreau. Trebuie să faceți tot ce vă spun. Unde locuiți?

— Pe Alexandria.

— Mergem la locuința dv. Conduceți dv. Bată vă trece cumva prin cap să faceți vreun semn cuiva vă împușc. Eu voi plăti pentru asta, dat dv, veți fi moartă. Așa că gândiți-vă.



„U vă cred, zise ea. Stătea pe canapea eu ochii pironiți pe Malcolm. Nu mai era la fel de speriată, dar, cu toate acestea, avea sentimentul că o vertebră îi pătrunsese prin inimă.

Malcolm oftă. Stătea în fața ei de o oră încheiată și-i explica întâmplarea. Din cele găsite în poșeta ei se convinse că o chema Wendy Ross, că, avea douăzeci și șapte de ani, că la cei un

metru și șaiszeci ai ei cântărea cincizeci și șapte de kilograme. Și încă alte câteva lucruri de această natură.

— Ascultați-mă, spuse, dacă toate astea pe care le-am spus n-ar fi adevărate, pentru ce m-aș căzni să vă conving?

— Nu știu.

— Vedeți? zise Malcolm și a început să se plimbe pentru în încăpere.

Ar fi putut să-i pună cătușele, dar era riscant. Și-n afară de asta, fata i-ar putea face niște servicii neprețuite. La mijlocul unei serii de strănături îi veni și ideea.

— Bine, să zicem că aș putea să vă demonstrez că sunt de la C.I.A. De ce m-ați crede?

— Știu și eu...

— Pe chipul fetei se observă o ușoară schimbare.

— Bun, atunci uitați-vă la asta, zise Malcolm așezându-se lângă ea.

— Ce-i asta?

— Legitimația mea de C.I.A. Uitați-vă cu atenție... Sunt eu, cu deosebirea că în poză aveam părul mai lung.

— Și că aici scrie „Tentrex and Comp” și nu C.I.A. Știți, mai știu și alții să citească.

— Dar și eu știu ce scrie aici, zise Malcolm pierzându-și răbdarea. „Dacă planul reușește?” își zise în gând. Aveți o carte de telefon?

Fata arătă cu capul spre masă, Malcom

traversă camera, luă cartea groasă și i-o aruncă fetei.

— Căutați „Tentrex and Comp”! Legitimația mea vă spune numărul de telefon și adresa de pe Wisconsin Avenue. Trebuie să fie în carte. Găsiți-o!

Wendy caută, apoi închise cu grijă cartea și se uită la Malcom.

— Cu alte cuvinte, dv, aveți legitimația de la o organizație care nu există. Asta ce dovedește?

— Vedeți... făcu Malcolm iuind telefonul și ducându-l spre față atât cât îi permitea șnurul. Buun, spuse aproape în taină, acum găsiți telefonul C.I.A. din Washington. O să vedeți că este exact ca pe legitimație.

Wendy deschise din nou cartea și începu să caute. Rămase o clipă nemișcată – se vedea că gândea intens – apoi refuză cu nesiguranță în glas:

— Poate ați dat să se tipărească o legitimație specială pentru un caz ca acesta.

„Christoase!” strigă Malcolm în gând. Oftă din toți rărunchii, apoi începu din nou.

— Bun, poate că am făcut așa cum ziceți, asta se poate vedea. Acum sunăți la numărul acesta.

— Dar a trecut de cinci. Dacă nu răspunde nimeni credeți cumva că am să vă cred până mâine dimineață?

— Aveți dreptate, răspunse Malcolm plin de răbdare și calm. Dacă „Tentrex” există în realitate, acum au terminat programul. C.I.A. însă nu închide peste noapte. Formați numărul acesta și

spuneți că vreți să vorbiți cu „Tentrex”. Nu uitați că ascult așa că fără prosti oare! Când vă spun, închideți!

Fata fu de acord și formă numărul. Telefonul sună de trei ori.

— WE 4 - 3926.

— Vă rog puteți să-mi dați firma „Tentrex”?

— Regret, spuse un glas moale. În aparat se auzeau păcănituri slabe. La „Tentrex” nu mai e nimeni. Dimineată. Dar puteți să-mi spuneți cine sună și pentru ce?

Malcolm întrerupse legătura mai înainte ca lecui de unde se vorbea să fi putut fi localizat măcar cu aproximație. Fata puse încet receptorul în furcă, uitându-se pentru prima dată în ochii lui Malcolm.

— Nu știu dacă pot crede tot ce spuneți, dar ceva - ceva cred...

— Ultima dovadă, zise Malcolm în timp ce scotea încet pistolul pe care îl puse încet ia poala fetei. Traversă încăperea și se așeză pe un scaun. Palmele i se umeriză, dar era mai bine să riște acum decât mai târziu. Zise: Aveți pistolul. Ați putea să mă împușcați mai înainte cz, eu să ajung la dv. Poftiți telefonul, sunați pe cine vreți, poliția, C.I.A., F.B.I. Mi-e totuna. Spuneți că sunt eu aici. Eu însă vă spun ce se va întâmpla dacă o veți face. Informația va ajunge la cine nu trebuie, ei vor ajunge primii aici... Vom fi morți amândoi!

Fata tăcu multă vreme cu privirea pironită pe

arma din poală. După aceea se ridică, puse pistolul pe masă și începu să se plimbe prin cameră.

— Eu... eu nu știu cum aş putea să vă ajut, dar am să încerc. Puteți rămâne în dormitor. Hm... făcu apoi uitându-se spre bucătărie. Aş putea face ceva de mâncare.

Tensiunea scăzu mult. Malcolm râse și i se păru că ultima dată când râsese fusese foarte demult.

— Ar fi foarte bine. Dar ați mai face încă ceva pentru mine?

— Orice, fac, orice, spuse Wendy cu nervii destinși după ce și-a dat seama că n-o păștea niciun pericol.

— Aş putea să fac un duș? Părul ăsta de pe gât înteapă groaznic.

Îțiseră amândoi.

În timp ce mâncau salata ea îi povesti o idilă burgheză din Illinois. Intre felurile de brânză el află despre viața la Universitatea din sudul statului Illinois. La piureul de cartofi a fost amestecată povestea mai marelui el. La șnițelul elvețian fata îi mărturisi cât de plictisitor e să lucrezi la un birou de avocați. Iar tind a fost la turnatul cafelei, ea o însoți cu cuvintele: „Până acum a fost otravă curată!”

După cină Wendy îi ură noapte bună și urcă la etaj în dormitor. Malcolm își puse lentilele de contact în cutiuța lor, își lustrui ghetetele, își puse

batista sub pernă iar pistolul pentru orice eventualitate îl puse pe noptieră. Adormi...

Puțin după miezul nopții Wendy coborî la el. La început lui i se păru că visează, dar respirația grea și jarul trupului el erau cât se poate de reale. Se întoarse într-o parte și o trase strâns lângă el.

@Unii oameni nici gând să doarmă în noaptea aceea. Când cei din Langley auziră de rănirea lui Weatherby nervii le erau deja la pământ. Mașinile de intervenție încărcate cu oameni energici depășiră pe drumul până la străduță și mașina salvării. Poliția din Washington se plânse superiorilor să-i că oameni necunoscuți, care se dau drept lucrători federali, interoghează martorii. În conflictul dintre cele două instituții guvernamentale intervenea acum un al treilea. Trei mașini oficiale care supravegheau șoseaua opriră prin vecinătate. Doi domni foarte gravi în cămăși albe bine călcate se înghesuiră prin mulțimea de curioși și-i informară pe comandanții celor dovr, organisme că oficiul Federal pentru investigații – F.B.I. – preia oficial cazul. Lucrători necunoscuți, federali și ai poliției din Washington, telefonară comandamentelor lor și aflară astfel că nu trebuie să se amestece.

Toate erau astfel în ordine și în concordanță cu Legea securității naționale din anul 1947. Dar nici CIA nu era în drepturile ei să cerceteze atacul asupra agenților săi. Numai poliția din Washington

a făcut mare scofală, având acum în spinare un singur cadavru și o singură victimă împușcată, dar și acesta dispăruse la vreun spital necunoscut din Virginia. Stare gravă, speranțe puține.

La nivele inferioare se căzuse însă la înțelegere, agenții respectivi ai tuturor serviciilor de informații unindu-și forțele. Seara, era în plină desfășurare cea mai mare vânătoare de oameni din istoria Washingtonului. Prada trebuia să fie Malcolm. Numai că spre dimineață vânătorii nu aveau nici cea mai vagă idee de locul unde s-ar putea găsi.

Această situație nu spori buna dispoziție a grupului de domni care, în dimineața aceea cenușie, se aflau în jurul mesei dintr-un anume birou central din Washington. Din acest grup făceau parte toți adjuncții directorului CIA, precum și directorii și adjuncții tuturor serviciilor de spionaj. În capul mesei stătea adjunctul directorului însărcinat cu strângerea și dirijarea informațiilor. El încerca să explice, cu maximum de răbdare, stadiul căutărilor unui bărbat în uniformă de căpitan al marinei militare a Statelor Unite, despre care toți ceilalți știau că lui trebuia să i se spună, de două ori, fiecare lucru: „Opt dintre oamenii Agenției sunt morți, unul este rănit, iar altul – care probabil face joc dublu – lipsește. Și n-avem cea mai vagă explicație pentru ce toate astea”.

— Aș putea să vă pun una-două întrebări,

domnule adjunct?

Adjunctul se înclină cu atenție plină de respect.

— Da, bineînțeles.

— Mulțumesc, zise cel care puse întrebarea, un ins mărunț și fin. Celor care nu-l cunoșteau el le făcea impresia unui unchi bătrân și iubitor, cu ochii plini de zâmbet. Pentru înprospătarea memoriei - vă rog să mă corectați dacă greșesc - tipul din casă, Heiddeger ăla, avea pentothal în sânge, nu?

— Da, răspunse adjunctul, încercând să-și amintească dacă nu uitase să treacă vreun detaliu în procesul verbal.

— Dar niciunul dintre ceilalți nu a fost interogat, dacă putem folosi acest cuvânt. Foarte ciudat. Au venit la el în timpul nopții, înaintea celorlalți. A fost ucis cu puțin înainte de a se face ziuă, dar potrivit cercetărilor dv., tânărul acela, Malcolm, s-a aflat în locuința lui până după masă, când a fost împușcat Weatherby. Iar dv, spuneți că nu există niciun indiciu care să arate că Heiddeger făcea joc dublu? Niciun fel de venituri prea mari, nicio bogăție, niciun fel de relații incorecte.

— Nimic din toate astea.

— Nici semnul vreunei boli de nervi? După câte știu, lucrătorii CIA fac parte din grupa cetățenilor la care procentul celor bolnavi de nervi este cel mai ridicat.

— Nimic. În afară de faptul că fusese alcoolic

mai înainte, totul era normal. Chiar dacă era un soi însingurat.

— Hm... Dar cercetarea celorlalți nu a dat la iveală nimic extraordinar?

— Nimic.

— Ați vrea să fiți amabil să citiți ce a spus Weatherby doctorilor? Apropo, cum se simie?

— Mai bine, doctorii spun că o să scape, dar va trebui să-i ia un picior, zise adjunctul căutând printre hârtii. Aici este, dar trebuie să aveți în vedere faptul că a fost mai mult fără cunoștință. O ținea întruna, uitându-se la doctor: „Malcolm ne-a împușcat. Pe amândoi. Trebuie să puneți mâna pe el, împușcați-l!”

La celălalt capăt al mesei cineva se mișcă brusc – bărbatul în uniforma de căpitan al marinei de război se aplecă puțin din fotoliu și zise:

— Eu spun că îl vom găsi pe acest netrebnic și îl vom împușca...

Bătrânul domn zâmbi:

— Da, bine, se-nțelege că sunt de acord, că trebuie să-l găsim pe acest Condor care acum zboară aiurea. Dar cred că ar fi păcat să-l împușcăm înainte ca el să ne spună pentru ce a tras în nefericitul de Weatherby. Mai aveți ceva pentru noi, domnule adjunct?

— Nu, domnilor, cred că am atins totul. Aveți toate informațiile. Vă mulțumesc, domnilor, pentru participare.

Când se strânsesă la ieșire, bătrânul domn se

întoarse spre vecinul său și-i spuse încet:

— Tare aș vrea să știu de ce a tras.

După care ieși din încăpere dând din cap.

Wendy puse mâna pe fruntea lui și Malcolm și se încruntă.

— Malcolm, tu n-ai ceva? Sw JgParc-ai avea febră! Gâtul ți-e „umflat! Chem un doctor i

Malcolm o prinse de mână. Wendy se întoarse spre el și spuse:

— Nu te speria, am o prietenă al cărei soț e doctor. Trece pe aproape când merge la clinică. Dacă îl mai prind acasă îl rog să se oprească și pe la mine, să-l vadă pe prietenul meu bolnav. Dar nu te teme, n-o să spună nimănui, o să fie bucuros că i-am mai destăinuit un secret de-al meu, zise ea zâmbind.

Doctorul era un omuleț rotofei de vârstă mijlocie care descoperi la Malcolm o angină puternică și-i recomandă injecții cu penicilină, îi dădu lui Wendy o rețetă.

— Pentru astea dă fuga la farmacie. Are nevoie de liniște câteva zile, zise el, apoi îi șopti lui Wendy:

— Am în vedere o liniște totală, știi la ce mă refer?

— În ușă, doctorul se opri și se mai uită odată la Wendy.

— Se pare că ești medicina însăși sub forma care îi trebuia de mult acestui băiat...

privire asupra cercurilor celor mai de sus și

uneori mai rigide ale spionajului american reprezintă o problemă care poate fi exprimată cel mai bine prin dictonul clasic latin „Sed quis custodiet epsos custodes?

— Dar cine îi va păzi pe paznici?” Legea privind securitatea națională din anul 1947 a înființat Consiliul Național al Securității ai cărui membri sunt președintele și vicepreședintele și, de regulă, și miniștrii cei mai importanți. Menirea principală a Consiliului este aceea de a supraveghea activitatea instituțiilor de informații și de a decide asupra hotărârilor politice spre oare le-ar putea mina activitatea acestora. Numai că membrii Consiliului sunt persoane sus-puse din care cauză nu se pot ocupa de problemele curente ale serviciilor de informații. Din această cauză a fost înființat un subcomitet al Consiliului cunoscut sub denumirea de Grupa specială sau Grupa 54/12. Menirea ei este aceea că prin activitatea sa să-i conducă, pe baza informațiilor pe care i le furnizează, tocmai cei pe care-i controlează și-i supraveghează.

La rândul ei, Grupa 54/12 a creat mici secții speciale de securitate. Șeful unei astfel de secții stă în fruntea micului grup format din ofițeri de stat major ai tuturor instituțiilor de informații. Ea are puterea de a hotărî asupra conflictelor de jurisdicție și poate, în același timp, să aprecieze independent orice informație pe care Grupa 54/12 o primește de la unitățile de informații. Dar lucrul

cel mai important este faptul că secțiile speciale au depline puteri asupra măsurilor de securitate necesare care decurg din împrejurările excepționale. Din toate aceste motive, cu conducerea secțiilor speciale sunt investiți numai oameni extraordinar de capabili.

În timpul când Malcolm și Wendy îl așteptau pe doctor, în fața biroului oficiului de pe Pennsylvania Avenue stătea un băiat cu aspect serios care aștepta să fie chemat. Numele lui era Kevin Powell. Aștepta răbdător, o astfel de invitație nu primea în fiecare zi. În cele din urmă secretara îi făcu semn cu capul și Powell intră în biroul unui domn care arăta a unchi în vârstă, delicat și amabil.

— Sunt bucuros, Kevin, că te văd.

— Mă bucur și eu, domnule. Arătați splendid.

— Ca și tine, băiete, ca și tine. Asti, este, citește-o, zise bătrânul domn. Apoi, după ce Powell își ridică ochii de pe hârtie, îl întrebă: Ei, băiete, ce părere ai?

— Foarte ciudat, spuse Powell cu multă grijă. Nu știu precis cât înseamnă asta, dar cred că înseamnă mult.

— Vorba mea, băiete, vorba mea. Agenția și oficiul au împânzit întregul oraș cu detașamente care controlează aeroportul, autobazele, trenurile... Trebuie să spun că o fac foarte bine. Cel puțin așa au făcut-o până acum.

Tăcu o clipă pentru a respira și pentru a examina fața lui Powell.

— Au aflat de la un frizer care își amintește că l-a tuns pe băiatul ăsta al nostru la scurtă vreme după ce Weatherby a fost împușcat. Printre altele, Weatherby a ieșit bine din toate astea. Speră că astă seară îl vor putea interoga. Dar unde am rămas... da, au periat întreaga regiune și au aflat că și-a cumpărat de la bazar ceva pentru el. După aceea iau pierdut urma. Și nu au idee pe unde se ascunde acum. Eu am o idee-două, dar deocamdată le țin pentru mine. Aș avea însă nevoie să pun câteva întrebări. Încearcă să răspunzi la ele sau să găsești alte întrebări la care nu pot ajunge singur.

Urmărește această metodă. De ce atât de brutal? De ce l-au atacat pe Heiddeger cu o noapte înainte? Ce știa el în plus față de ceilalți? Și dacă el știa ceva extraordinar de important, de ce i-au mai omorât și pe ceilalți? Dacă Malcolm lucrează pentru ei, nu mai era necesar să-l întrebe nimic pe Heiddeger, Malcolm le-ar fi putut spune foarte bine tot ce-i interesa. Iar dacă Malcolm face joc dublu, pentru ce a alertat centrala de alarmă? De ce a pus la cale întâlnirea – pentru a-l ucide pe „Vrabie IV” – pe care l-ar fi putut ucide absolut când ar fi avut chef? Dacă însă el nu face joc dublu, atunci pentru ce a Iran asupra celor doi oameni care urmau să-i asigure securitatea? De ce s-a dus la locuința lui Heiddeger după schimbul de

focuri? Și, bine-nțeles, unde se află acum, de ce și cum a ajuns; acolo?

Powell dădu din cap și întrebă...

— Și eu ce să fac cu toate aceste întrebări?

Bătrânul domn zâmbi.

— Dumneata, băiete, ai mare noroc că ai fost împrumutat secției mele. După cum știi, noi am fost creați pentru a-i descurca pe birocrați. Îmi este foarte clar că unele dintre creierele care m-au aruncat aici au crezut că o să mă înec în hârtii mai înainte de a muri sau de a ieși la pensie. Numai că cele două alternative n-or să mi le pună ei sub nas, de aceea m-am hotărât să adun câțiva lucrători operativi foarte buni cu care să-mi deschid propria prăvălioară, exact ca pe timpuri. Am să scot capital din zăpăceala celorlalți. Și cred, adăugă el modest, că unele din eforturile mele, chiar dacă nu prea mari, vor fi folositoare țării noastre.

Acum, domnule, să trecem la cazul de față. Să fiu sincer, nu mă prea omor după el, dar trebuie să-ți spun că afurisita asta de treabă mă interesează. În afară de asta, cred că în modul în care Agenția și Oficiul acționează în acest caz este o hibă. În primul rând, acesta este un caz excepțional, iar ei folosesc metode absolut obișnuite. În al doilea rând, se calcă unii pe alții pe picioare pentru că fiecare vrea să culeagă laurii. Și-apoi mai este ceva, ceva ce nu pot eu exprima prea exact. Ceva în toată treaba asta nu-

mi iese. Nu vreau să spun că Agenția ar fi incapabilă, ei pur și simplu că nu privește problema din unghiul corespunzător. Înțelegi, băiete, ce vreau să spun?

Powell dădu din cap.

— Dar dv, aveți acest unghi, nu-i așa?

Bătrânul domn zâmbi.

— Păi să spunem așa... puțin. Acum ascultă-mă ce vreau să faci. Ai văzut buletinul medical în dosarul personal al acestui tânăr? Are adesea anghină și probleme cu respiratul. Are nevoie mereu de doctor. Și, dacă îți amintești de înregistrarea celei de a doua convorbiri cu centrala de alarmă, acolo se auzea un tușit iar Malcolm a spus că e răcit. Bag mâna în foc că și acum are nevoie de ajutor medical. Ce crezi?

Powell ridică din umeri.

— Merită încercat.

— Așa cred și eu, zise bătrânul domn. Până acum nici Agenția, nici Oficiul nu și-au dat seama de asta, așa*, că avem cale liberă. Am aranjat să conduci un detașament special de detectivi din districtul nostru. Începeți cu doctorii din zona capitalei. Și încă ceva: nu vă trădați...

În timp ce Powell își începuse cercetările istovitoare prin unitățile medicale din Washington, în fața bazarului coborî un domn cu o privire ciudată. Întreaga după amiază și-o petrecu studiind dosarul, care era o copie a celui pe care îi

analiză și Powell. Dosarul îi obținuse de la un anume domn. Individul cu privirea ciudată își avea planul lui pentru găsirea lui Malcolm. După ce se plimbă o oră cu mașina prin împrejurimi, acum începuse să se plimbe pe jos. Se oprea în baruri, în chioșcurile de reviste, în birouri. În case particulare și peste tot unde omul în cauză s-ar fi putut opri pentru câteva minute. Se oprea deci și el și arăta un desen înfățișându-l pe Malcolm, realizat după o fotografie, dar cu părul tuns.

Acum, la patru și jumătate era deja obosit. Se opri de aceea la o cafenea pentru a se odihni și înviora. La ieșire îi arată portretul – gest absolut automat – și casierului. Iar casierul îi spune că-l recunoaște pe omul din portret!

— Daaa, eu pe malagambistul ăsta l-am văzut. Avea teșchereaua plină, mi-a aruncat firfiricii, pe tejghea uite-așa...

— Era singur?

— Da.

— Ați văzut încotro a luat-o?

— Bag seamă că da... Într-acolo.

Individul plăti și-i lăsă casierului, drept bacșiș – aproape un dolar. Ciudat, de ce se grăbea Malcolm când căuta doar un ascunziș? Dar dacă... După aceea individul se duse la parcare și se îndreptă spre paznic.

— Da, l-am văzut pe ăsta! S-a dus lângă mașină, lângă mămăliga aia.

Individul făcu ochii mici.

— Lângă care mămăliga aia?

— Lângă aia care e abonata noastră. Nu arată cine știe ce, da' are clasă... Nu știu dacă mă înțelegeți... O clipă... Unde naiba e? Da... box 63. Da... Ros... Wendy Ross, asta e adresa ei.

Zece minute mai târziu individul cu privirea ciudată se afla într-o cabină telefonică. La celălalt capăt al orașului receptorul fu ridicat de un domn serios care spuse „da” îndată ce recunoscuse glasul.

— Am prins o pistă bună.

— Am contat pe asta. Trimiteți pe cineva să verifice dar fără să acționeze... Vreau s-o rezolvați personal, nu trebuie să comitem nicio eroare. Acum însă am pentru dumneata ceva mai urgent.

— Prietenul nostru comun bolnav?

— Da. Am temeri că starea lui trebuie să se înrăutățească.

Veniți după mine la locul numărul 4, dar cât mai repede cu putință.

SÂMBĂTĂ

- Te simți mai bine?

Malcolm ridică ochii spre Wendy vrând să-i dea de înțeles că-i era mai bine. Dar în timp ce durerile fizice se atenuaseră, cele le gândurilor sale crescuseră.

— Vezi, eu pur și simplu tot nu înțeleg, zise scrâșnind din dinți.

Își stoarse creierii vreme de câteva ore bune

dar nu ajunsese decât în fața unor ipoteze: că „cineva” s-a strecurat în rândurile Agenției; că acel „cineva” este cel care a atacat secția lor; că acel „cineva” a încercat să arunce asupra lui Heiddeger bănuiala că face joc dublu, prin aceea că i-a lăsat banii în casă; că acel „cineva” a vrut să-l omoare, pe el, pe Malcolm adică.

— Știi ce ai de făcut?

— Nu, recunosc el cuprins de disperare, dar s-ar putea ca diseară să încerc să sun de la o cabină telefonică la numărul de alarmă.

Wendy se aplecă asupra lui, zâmbi și îi sărută pe ochi. Malcolm o trase lângă el...

După ce făcură câte un duș și Malcolm își puse lentilele de contact reveni în pat. Wendy își făcu apariția îmbrăcată complet.

— Unde...? făcu Malcolm înghițindu-și cuvintele care trebuiau să urmeze. Gâtul îl durea încă. Unde te duci?

Wendy râse.

— Prostuțule, dar trebuie să fac cumpărături. Mâncarea e pe sfârșite și-n plus avem nevoie și de alte lucruri, zise ea gata de plecare, dar ajunsă în ușă se întoarse spre el: Dacă sună telefonul, să nu ridici decât în cazul că sună de două ori, după care închide și sună din nou. Înseamnă că eu te sun. Nu-i așa că o să iasă un spion a-ntâia din mine?

Îndreptându-se spre mașină, Wendy nu-l observă pe individul din camioneta parcată pe

cealaltă parte a străzii. Părea ceva cu totul obișnuit. Acesta avea pe el un fie, cu toate că dimineată fusese soare. Parcă ar fi știut, că vremea bună n-o să țină o veșnicie. Acesta o urmări pe Wendy cum pleacă din parcare... Se uită la ceas. Așteaptă trei minute...

În după amiaza aceea Kevin Powell și oamenii lui vizitară două sute șaisprezece medici practicieni, interniști, surori și alți reprezentanți ai obștei medicale. Acum era ora unsprezece și tot ce puteau raporta ei bătrânului domn care stătea la biroul său de mahon se exprima printr-un singur cuvânt: nimic.

— Ei, continuați... Mai mult n-am ce vă spune. Am însă pentru voi o noutate: Weatherby e mort.

— Credeam că se simte mai bine, dv. ați spus... făcu Powell ea și când n-ar fi priceput nimic.

— S-a simțit, voiau să-l interogheze ieri seară sau azi dimineată. Când însă s-au dus la el pe la orele unu, l-au găsit mort.

— Dar cum s-a putut întâmpla? întrebă Powell cu multă suspiciune în glas.

— Cum? Paza de la ușă jură că în cameră n-a avut acces decât personalul medical. Doctorii spun că având în vedere șocul și pierderea sângelui este foarte posibil ca el să fi murit în urma rănii primite. Acum se află la autopsie.

— Foarte ciudat.

— Foarte, nu-i așa? Dar pentru că este ciudat putem face și presupuneri.

Înainte de a deschide ușa, Powell se uită la zâmbitorul domn bătrân și zise:

— Un lucru mă înnebunește: Malcolm n-a fost niciodată pregătit pentru munca de teren. El este un analist. Și poftim ce-a ieșit:

— Da, e un caz destul de aparte, fu de acord bătrânul domn. Știi, aștept din ce în ce mai mult să-l cunosc pe acest tânăr. Găsește-mi-l, Kevin, găsește-mi-l repede.

Malcolm tocmai pusese apă pentru cafea când se auzi zbârnâitul soneriei. Îngheță. Pistolul era sus lângă pat. Se apropie încet de ușă. Soneria se auzi din nou. Răsufă ușurat când îl zări prin vizor pe poștaş cu tolba pe umăr și cu un plic într-o mină. Deschise.

— Bună dimineața, în ce stare ne găsim azi?

Bună dispoziția poștaşului parcă-l contamina pe Malcolm. Acesta zâmbi și spus răgușit:

— Ce-aveți acolo?

— Un pachetel pentru domnișoara Wendy Ross. Recomandat, trebuie semnat de primire.

— D-ra nu-i acasă, puteți reveni mai târziu?

Poștaşul se scarpină pe cap.

— Păi, aș putea să trec din nou, dar ar fi suficient dacă semnați dv...

— Bine, spuse Malcolm. Aveți un stilou?

Poștaşul se căută prin buzunare dar fără niciun rezultat.

— Poftiți înăuntru, găsesc eu ceva.

Ducându-se în bucătărie după stilou, Malcolm îl văzu pe poștaş cum puse pachetul pe podea și își luă tolba de pe umăr. Cu câteva clipe înainte de a se întoarce din bucătărie el auzi un tăcănit slab. Ținea într-o mână ibricul cu cafea iar în cealaltă o ceașcă goală. Își zise că poștaşul acestuia de treabă nu i-ar, strica nițică licoare înviorătoare. Iar dacă n-a reușit în această împrejurare, aceasta o datorează numai prezenței sale de spirit. Când a auzit tăcănitul și a văzut automatul îndreptat asupra lux, a aruncat ibricul cu cafea fierbinte și ceașca goală drept pe fața poștaşului.

Poștaşul își trase mâinile și își protejă fața de cele ce zburau spre ea. Ceașca se sparse de automat, dar capacul ibricului și cafeaua fierbinte ajunseră pe mâinile și fața atacatorului.

Poștaşul urlă și aruncă arma. Aceasta căzu pe podea iar de aici alunecă sub măsuța pe care se afla stereopicul lui Wendy. Malcolm se aruncă disperat asupra lui. Cu o lovitură strașnică de picior îl culcă pe poștaş la pământ. Îl prinse și îi trase mult capul pe spate. Poștaşul zbură însă peste el și se ridică în picioare.

Cei doi bărbați se aflau acum față în față. Malcolm se găsea la trei metri de automat. Ar fi ajuns la el înaintea poștaşului, dar s-ar fi trezit cu dușmanul în spate pini a nu fi apucat să te ridice.

Poștaşul îl privi fix pe Malcolm și râse disprețuitor. Maico im începu să se împace cu

gândul morții. Experiența lui în lupta corp la corp era neglijabilă. Citise în nenumărate cărți despre încăierări, văzuse la cinematograf. Când era băiețandru s-a bătut de două ori – odată a câștigat, a doua oară a mâncat papară. Mintea l'ii îi spunea acum să adopte exact poziția adversarului: picioarele îndoite, pumnii strânși, rama stingă puțin înainte lăsată nițel spre pământ, dreapta lipită strâns de stomac.

Foarte încet, poștașul începu să reducă din cei aproape cinci metri care-l despărteau de prada sa. Malcolm se dădu puțin la dreapta mirându-se în gând de ce o face. Când ajunse la doi metri de Malcolm, poștașul urlă și-i aplică acestuia o lovitură în față cu mâna stângă. Malcolm se aruncă cu capul înainte. Poștașul se aruncă brusc la călcâiul piciorului stâng iar la capătul mișcării lovi cu piciorul drept. Acesta ajunse în umărul stâng al lui Malcolm. Lovitura îi aruncă pe Malcolm în perete.

Poștașul era turbat. Ratase două lovituri. Adversarul lui avea mâna stângă paralizată, dar ei trebuia să fi fost de-acuma mort! Poștașul era atât de concentrat asupra morții adversarului său încât nici nu auzi când Wendy deschide apoi închise ușa. Încet-încet pentru a nu-l trezi pe Malcolm. Își uitase acasă carnetul de cecuri.

Ceea ce văzu ea, în camera ei, i se păru a nu fi real. Malcolm al ei stătea la perete cu mâna atârându-i neputincioasă iar în fața lui, într-o

poziție ciudată, cu spatele la ea, un individ necunoscut, scund și îndesat. Când însă necunoscutul începu să se apropie de Malcolm. Wendy își reveni. Se duse, alunecând parcă, în bucătărie și luă un cuțit lung din suportul magnetic de pe perete.

Poștașul auzi zgomotul tocurilor pe podeaua tiură. Aruncă o privire spre Malcolm, dar se întoarse la fel de repede pentru a-și vedea noul adversar. Când văzu că este vorba despre o fată cu un cuțit în mână teama îi trecu dintr-odată. O lovitură scurtă cu piciorul stâng și cuțitul îi zbură din mână... Wendy căzu pe canapea.

Poștașul uitase însă regula principală a luptei cu mai mulți adversari. În clipa în care se pregătea să-i aplice lui Wendy lovitură decisivă Malcolm ținea deja în mână automatul cu țeava îndreptată spre el.

— Nu!

Poștașul se întoarse brusc spre cel de al doilea adversar dar Malcolm apăsă deja pe trăgaci. Lătratul automatului nu încetă până când poștașul nu căzu pe divan de unde se prăbuși apoi pe podea.

Malcolm o ajută pe Wendy să se ridice. Ochiul ei stâng începuse să se umfle iar pe obraz i se prelingea o șuviță de sânge. Plângea încet cu sughițuri. Malcolm încercă să o liniștească în timp ce observa strada prin intervalele dintre stinghiuțele jaluzelelor. Nu se vedea nimeni. Se

îmbrăcă repede, își luă banii, hainele și tot ce-i cumpărase Wendy. Și le aruncă într-un geamantan de-al ei gol. Între timp, Wendy își reveni, împachetă lucrurile apoi se spală pe față.

Malcolm oftă adânc apoi deschise ușa. Peste pistolul pe care îl ținea în mână avea un fie.

Nu se întâmplă însă nimic. Nu trase nimeni asupra lui. Se duse repede la mașină. Nu se vedea nimeni prin apropiere. Îi făcu semn cu capul lui Wendy. Ea fugi spre mașină trăgând după ea două geamantane. Urcară și plecară.

Individul care pășea acum grăbit spre Powell, era detectivul Andrew Wash de la secția „Crime”. Îl prinse pe Powell de braț.

— Cred că ceva am aflat... Știți doar că am dat peste niște oameni care au spus că au fost chestionați. Ei bine, acum am găsit unul, e paznic la o parcare, care ar fi spus domnului acelaia care-l interoga, ceva ce nu apare în actele secției.

— Pentru Dumnezeu ce? întrebă Powell iar oboseala îi dispăru ca prin minune.

— Cică l-ar fi recunoscut pe Malcolm într-un portret pe care i-l arătase. În plus, a mai spus că l-a văzut... urcând în mașină cu fata asta Am aici numele ei și adresa.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri după amiază.

— Plecăm?

Powell alergă până la mașină că detectivul

abia se putu ține de el. Parcurseră trei blocuri când auziră telefonul de bord. Powell ridică receptorul.

— Da, alo?

— Grupa care a chestionat doctorii afirmă că un anume doctor Robert Knudsen l-a identificat pe Condor, după un portret, ca fiind pacientul pe care l-a îngrijit aseară. Angină. În locuința unei oarecare Wendy Ross. R... o... **S... S**.

— Tocmai într-acolo mergem. Toate grupele să fie concentrate în zonă, dar să nu se apropie nimeni de casă până nu ajung eu. Să fie acolo cât mai rapid. Acum dă-mi-l pe șefu'!

Nu dură niciun minut și Powel auzi în aparat un glas calm.

— Alo, Kevin, care-i treaba?

— Mergem la ascunzătoarea lui Malcolm. Ambele grupe au aflat cam în același timp. Amănunte mai târziu. Mai este însă o problemă: cineva cu legitimație de centrală II caută pe Malcolm, dar n-a raportat ce-a aflat.

Urmă o clipă de liniște.

— Asta ar putea explica ceva, băiete. Ar explica multe. Fiți cu ochii în patru, sper să ajungeți la timp acolo.

După zece minute Powell împreună cu trei detectivi sunară la locuința lui Wendy. Au așteptat un minut după care au forțat ușa. După alte cinci minute Powell îl sună pe bătrânul domn.

— Pe mortul acesta nu-l putem identifica pe

loc. Uniforma de poștaș e falsă. Automatul cu amortizor a fost folosit, mai mult ca sigur, la atacul asupra Societății. Se pare că s-a hărțuit cu cineva. Cu Malcolm, probabil. Desigur că Malcolm a reușit să-i smulgă automatul, mai mult ca sigur că a aparținut poștașului pentru că tolba lui e legată de armă. Am impresia că tânărul nostru are un noroc cât roata carului.

- Avem o fotografie a fetei și numărul mașinii ei. Ce avem de făcut?

— Păi... poliția să emită un mandat de arestare pe numele lui pentru... crimă. Acum trebuie să aflați cine este mortul. Dar repede. Trimiteți fotografia și o descriere a lui tuturor agenților cu mențiunea „urgent”. Nu le furnizați mai multe informații. Oamenii dumitale să-l caute pe Malcolm și pe fată.

Malcolm colindă cartierul până când găsi o împrejmuire cu mașini vechi. Opri la două blocuri de ea și o trimise pe Wendy să cumpere una. Completă permisul de înmatriculare pe numele A. Edgert, plăti o sută de dolari în plus și peste zece minute plecă cu un „Dodge” aproape nou. Malcolm o urmări până în parcare. Mutară geamantanele și demontară numărul de înmatriculare de pe „Corvair¹” cu care veniseră.

După cinci ore de mers opriră la un motel din Pearisburg² din Virginia. Se înregistrează în chip de

1 în orig.pdf era o eroare: Corvaire. Este vorba de Chevrolet Corvair.

2 în orig.pdf era o eroare: Parisburg.

doamna și domnul Evans.

Malcolm se dezbracă încet. Își luă medicamentele și își puse lentilele de contact. După aceea se așază pe pat lângă Wendy.

— Trebuie să dormi puțin, iubito.

Ea se întoarce încet și se uită la el.

— Tu l-ai ucis pe omul acela. Ai ucis un om în casa mea.

— N-am avut de ales, el sau noi. Doar știi bine...

— Da, știu, zise ea întorcându-și fața de la el. Se ridică și începu încet să se dezbrace. Stinse lumina și se băgă în pat, dar nu se mai cuibări lângă el.

O oră mai târziu, înainte de a adormi. Malcolm constată că încă nu adormise.

— Kevin, facem progrese.

Powell nu împărtășea, desigur, optimismul bătrânului domn.

— Cum vine asta? S-a dat cumva de urma Condorului și a fetei?

— Nu, asta nu... Dar mergem pe altă pistă. Am identificat cadavrul din locuința fetei. Mai întâi s-a numit Calvin Lloyd, sergent în infanteria marină a S.U.A. Într-o zi, în 1959 a dispărut brusc de la unitate. Undeva prin Coreea, unde lucra în chip de consilier în cadrul infanteriei marine sud-coreene. Se pare că era amestecat în asasinarea unei mame din Seul și a uneia dintre ficele ei. Dovezi concrete nu s-au găsit, dar există bănuiala

că făceau împreună afaceri cu mărfuri din depozitele armatei. Lloyd a dezertat imediat ce a fost descoperit cadavrul femeii. În anul 1961 serviciul de informații al marinei de război a primit vestea potrivit căreia el ar fi murit, subit, la Tōkyō. În 1963 el a fost însă identificat ca vânzător de arme în Laos, unde era în legătură cu un individ, pe nume Vincent Dale Maronick. Despre acesta însă, mai pe larg, mai încolo. Lloyd a dispărut din nou în 1965 fiind considerat, până aseară, mort.

— Bine, dar cu ce ne ajută asta pe noi?

— Răbdare, băiete, răbdare. Trebuie să avansăm pas cu pas și să urmărim unde se încrucișează anumite drumuri. Autopsia lui Weatherby a demonstrat un fapt pe care în împrejurările date îl apreciez foarte mult. Este foarte probabil ca moartea să-i fi fost pricinuită de introducerea unor bule de aer în sânge. În orice caz, doctorii susțin că moartea a fost provocată de o cauză exterioară și că aceasta nu li se datorează lor. Sunt într-un totu de acord cu ei. Păcat că nu l-au putut interoga pe Weatherby. Pentru unii asta-i baftă cât roata carului. Colosală, dacă mă înțelegi!

Sunt convins că Weatherby făcea joc dublu, chiar dacă nu am idee care este cealaltă parte pentru care lucra. Documentele pierdute, omul acela care aleargă prin oraș totdeauna ou un pas înaintea noastră, modul în care a fost atacată Societatea, toate acestea sunt pe baza unor

informații din interior. Moartea lui Weatherby poate însemna că fisura prin care se scurgeau informațiile putea fi chiar el și că el a devenit periculos pentru cineva. Așa se explică împușcătura de la cinematograf. Acum mi-a venit

O altă idee.

Am dat alor noștri de la balistică să examineze cadavrele celor doi – Vrabie și Weatherby. Băieții sunt de părere că ei n-au fost atinși de aceeași armă. Am impresia că Malcolm al nostru l-a împușcat – din anumite motive – pe Weatherby, după care a fugit. Weatherby era rănit, dar nu atât de grav încât să nu poată lichida martorul, pe Vrabie adică. Dar nu acesta este lucrul cel mai interesant.

Intre anii 1958 și 1969 Weatherby se afla la Hong Kong. De acolo a plecat în Coreea, Japonia, Laos, Thailanda, Cambodgia și Vietnam. A lucrat ca agent special de teren apoi șef de serviciu. Vă rog să observați că în aceste țări Weatherby a fost, în aceeași perioadă cu nefericitul nostru de poștaș: vă amintiți de un individ cu numele Maronick?

Powell se încruntă.

— Am impresia că a fost un fel de agent special. Liber profesionist, dacă îmi amintesc bine.

Bătrânul domn zâmbi plăcut surprins.

— Excelent, Vincent Maronick a fost – sau este, dacă nu mă înșel – unul dintre cei mai buni agenți liber profesioniști ani buni la rând. Excelent

în operațiuni rapide cerând istețime, prevedere și lipsă de scrupule. Neobișnuit de insistent și dur. Un om din cale afară de periculos, unul dintre oamenii de care m-aș teme.

La începutul anilor șaizeci s-a raliat franțuzilor, în special în Algeria, dar s-a preocupat, în continuare, de interesele sale din Asia de sud-vest. Din 1963 a fost atras de profesiunea noastră. În diferite perioade a lucrat pentru Anglia, Italia, Africa de Sud, Congo, Canada și - în două rânduri - și pentru Agenția noastră. A avut totdeauna numai succese. De ce a făcut toate astea, nu știu, aș putea însă spune că și-a folosit capacitatea deosebită pentru a smulge niște prime... Dar partea cea mai interesantă de abia acum vine.

În anul 1964, Maronick a fost angajat în Taiwan, de Cian-Kay-Shek, care, în perioada aceea ne cam crea probleme. N-a mers niciodată direct împotriva noastră, dar Agenția a hotărât să-l lichideze pe Maronick din motive preventive. Ei, și cine credeți că era agent în serviciul lui Cian-Kay-Shek în momentul când s-a primit ordinul lichidării lui Maronick?

— Weatherby, zise Powell convins nouăzeci la sută de adevărul răspunsului său.

— Exact. Sarcina de a-l lichida i-a fost încredințată lui Weatherby. El a raportat îndeplinirea cu succes a misiunii. Numai că aici este o chichiță: bomba plasată în locuința lui Maronick i-a desfigurat acestuia doar trupul...

Acum să ne întoarcem iarăși la trecut. Pe cine, credeți că a folosit Maronick ca ajutor în cel puțin cinci cazuri diferite?

— Pe poștașul nostru cel mort, sergentul Calvin Lloyd, răspunse Powell fără să stea pe gânduri.

— Exact, și de data asta... Despre Maronick n-am avut niciodată destul material - câteva fotografii cețoase, descrieri vagi etc. Acum, ghiciți al cui dosar este lipsă? Întreabă bătrânul domn fără să-i dea lui Powell răgaz pentru a răspunde. Al lui Maronick! De asemenea, nu am niciun fel de documente despre sergentul Lloyd. Frumos, nu?

— Da, zise Powell mai nesigur pe el. Dar ce vă face să credeți că Maronick e amestecat în povestea asta?

Bătrânul domn zâmbi.

— Bănuiala, pur și simplu bănuiala. Mi-am bătut capul gândindu-mă cine ar fi putut pune la cale planul și atacarea Societății. Ei bine, când mi-am dat seama că între cele douăsprezece dosare care lipsesc se află și cel al lui Maronick am devenit din ce în ce mai curios. Cei de la Marină ne-au trimis o informare despre Lloyd din care am aflat că el a avut legături cu Maronick. Atunci mi-a clopoțit ceva. Când a apărut și legătura lor cu Weatherby, lucrurile au început să-mi fie și mai limpezi.

Powell rămase o clipă pe gânduri.

— Dv. credeți că Maronick a întreprins unele

acțiuni și că Weatherby a făcut un timp joc dublu pentru el?

— Nu, spuse bătrânul domn. Nu asta cred eu. Powell rămase surprins, așteptând continuarea.

— Dacă stăm să ne gândim, trebuie să ajungem la concluzia că presupunerea potrivit căreia ținta acțiunii a fost C.I.A. este o presupunere falsă. Aici apare o întrebare: cine? Cine i-a plătit – cine i-a plătit bine – pe Maronick și ajutoarele lui? N-am nici cea mai vagă idee. Și iarăși ajungem la întrebarea: de ce? Și astfel ne aflăm tot de unde am plecat. Nu, eu cred că întrebarea corectă nu este nici „cine?“, nici „de ce?“ și „ce?“. Ce se întâmplă? Dacă reușim să răspundem la această întrebare vom găsi răspuns și la celelalte. Cheia este una singură – Malcolm. Am câțiva oameni care se preocupă de Maronick.

— Cu mașinăria asta pe care o aveți la dispoziție n-ar fi chiar atât de greu să-i găsiți pe amândoi. Cu condiția să le spuneți și lor ce mi-ați spus mie...

Bătrânul domn îl întrerupse calm, dar ferm.

— Gândește și tu puțin, Kevin. Nu am niciun fel de mașinărie, suntem numai noi doi și câțiva polițiști pe care i-am obținut după lungi insistențe de la district.

Ascultă, Kevin. Weatherby făcea joc dublu în Agenție – poate avea și câțiva oameni mai jos postați. El a obținut acte false, a aflat informațiile

care-i trebuiau, după care a plecat singur pe teren. Dar dacă făcea joc dublu, cine a pus la cale să fie lichidat? Cine știe ce hram purta și cine cunoștea atât de bine măsurile de securitate din Societate incit călăul (probabil Maronick) să poată intra și să iasă?

Răspunsul corect: un alt ins care făcea joc dublu. Și, dacă bănuiala nu-mi joacă festa, unul sus plasat. Nu putem risca fuga altor informații. Și pentru că nu ne putem destăinui nimănui, trebuie să acționăm doar noi doi. Cheia întregii probleme este Condorul.

— Așa că problema numărul unu rămâne în continuare găsirea lui Malcolm și ducerea lui la loc sigur, da?

Bătrânul domn zâmbi.

— M-am gândit mult la tânărul acesta. Ei - indiferent cine sunt acești ei - vor să-l ucidă cu orice preț. Dacă vom reuși să-l menținem în viață, să facem ceva pentru aceasta, ei își vor concentra extraordinar eforturile pentru lichidarea lui, încât vor deveni ei înșiși lacătul pe care îl vom deschide cu cheia pe care scrie: Condorul. Oricum, Condorul trebuie găsit, și cât mai repede.

— Puteți să-mi dați ceva despre Maronick? Întrebă Powell.

— Unul din prietenii mei de la serviciile secrete franceze mi-a trimis copii după actele lui de la Paris. Ajung însă abia mâine. Până atunci îți pot spune doar că Maronick este un tip cu foarte

multe idei, foarte inventiv.

În momentul când Powell ieșea din biroul bătrânului domn, Malcolm tocmai se trezea. Un glas calm, liniștit îi șopti la ureche.

— Te-ai trezit?

Wendy se așează într-un cot și se uita la el sfioasă.

— Eu... îmi pare rău cum m-am purtat aseară. N-am mai văzut niciodată așa ceva, iar șocul...

Malcolm o reduce la tăcere cu un sărut.

— Acum ce vom face? o întrebă.

Wendy zâmbi. Îl sărută ușor și-l duse cu gura aproape de sânii ei.

După o jumătate de ceas Malcolm se dădu jos din pat.

— Dar nu putem face tot timpul numai asta!

— De ce nu? se prefăcu Wendy acră. După care capitulă oftând. Bine, atunci vom face altceva. Sări jos din pat și se așează pe podea. Unde-i tașca? Am acolo câteva cărți, să le citim cu glas tare. Ziceai că-ți place Yeats, continuă ea să caute în tașcă. Malcolm, nu le găsesc, nu-s aici. Toate-s aici numai cărțile nu. Trebuie că le-am... Da! Wendy se opri pentru că Malcolm o strânse de mină. Ce faci? Mă doare.

— Cărțile! Lipsesc cărțile? zise Malcolm. Ceva cu cărțile care lipsesc, ceva important. Asta să fie motivul?

Wendy nu pricepu.

— Dar erau cărți de poezie, practic le poți cumpăra de oriunde. Probabil că nu le-am luat cu mine.

— Nu de cărțile acestea-i vorba, de cărțile Societății, cele care-i lipseau lui Heidegger! Malcolm simțea cum îl cuprinde furia. Când o să le spun de cărțile care lipsesc... Cauza atacului asupra Societății au fost cărțile acelea. Ei au aflat că Heidegger se uitase prin actele vechi. Toți cei care au aflat ceva despre aceste acte trebuia să moară. Dacă aceste date vor fi transmise Agenției, atunci se va putea compune întregul tablou.

— Dar cum să spui asta Agenției? Amintește-ți cum a fost ultima dată.

Malcolm se întunecă la față.

— Da, da... Numai că ultima dată au organizat o ședință. Dar și dacă dușmanul a pătruns în Agenție și chiar dacă știe despre ce se discuta pe firul de alarmă, acolo tot trebuie să se afle cineva ca lumea. Și el e cel care telefonează mai departe. Trebuie să spun cuiva treaba asta... Plecăm! Trebuie să mergem înapoi la Washington! zise Malcolm de sub duș.

— Dar or să ne omoare!

— Ce...? făcu el, dar zgomotul apei îi acoperi cuvintele.

— Că or să ne omoare !

— Dar de omorât ne pot omorî și aici!

— Ne-ai decepționat cumplit, Maronick!

Cuvintele acestea aspre creară o stare de tensiune între cei doi bărbați. Cel care vorbise, un domn grav, își dădu instantaneu seama că făcuse o greșeală.

— Numele meu e Levin, fiți amabil și vă amintiți: Aș fi tare bucuros dacă n-ați mai face astfel de greșeli.

Sobrietatea acestuia din urmă îl făcu pe primul să-și piardă încrederea în sine, dar acesta se strădui să nu lase să se vadă.

— Eu nu țin seama de fleacuri.

— Operațiunea încă nu s-a terminat. Poate că nu ne-au reușit toate, dar învinși nu suntem. Altfel, n-am mai exista nici eu, nici tu.

Cei doi se pierduseră cu totul în mulțimea care viermuia în jurul lor. Era duminică, iar duminica lumea roiește în preajma Capitoliului.

— Cu toate astea, insuccese am avut. Dar, după cum bine ai subliniat, operațiunea încă nu s-a terminat. Nu trebuie să vă amintesc că, potrivit planului, ea trebuia rezolvată încă de acum trei zile. Cu cât se prelungește mai mult, cu atât există riscul să se petreacă ceva. Și știm amândoi ce ar însemna acesta? Buuun. O să te informez cu tot ce-i nou la Agenție. Aștept același lucru de la tine. Mai multe nu trebuie să-ți spun.

În vreme ce Malcolm și Wendy își făceau bagajele, iar cei doi domni plecară de la Capitoliu, în fața porții exterioare de la Langley opri un

atelier mobil de la telefoane. Echipajul lui trecu prin controlul obișnuit de la intrare și se îndreptă spre centrul de telecomunicații. Cei doi indivizi de la telefoane erau însoțiți de un ofițer din C.I.A. Documentele ofițerului erau pe numele „David Brarros, maior”. În realitate se numea Kevin Powell iar cei doi meșteri, care aparent trebuiau să controleze aparatele de ascultare și localizare a convorbirilor telefonice erau doi experți de înaltă calificare din aviația militară, veniți aici în urmă cu două ore. În afară de faptul că verificară instalația de ascultare, cei doi instalară și unele noi și adăugară unele operațiuni mai complexe celor vechi. După aceea își strânseseră ustensilele și dispărură la fel de normal precum și veniseră.

O oră mai târziu, Powell se găsea într-o încăpere mică dintr-un cartier al Washingtonului, împreună cu el se aflau și trei agenți. Powell vorbea la unul din cele două telefoane pe care le avea în față pe masă.

— Am încercat de două ori. Omul nostru din centrala de alarmă ne-a răspuns că și acolo e totul în regulă. Din acest moment toate convorbirile care vor veni pentru Condor pe linia de alarmă vor fi comutate aici, Dacă o să fie băiatul nostru... Eh, să sperăm...

Malcolm parcă mașina lângă monumentul lui Lincoln, scoase geamantanele apoi încuie cu grijă ușa. Pe drum cumpără din Bethesda câteva lucruri

de toaletă –, haine, o perucă blondă și un sutien pentru Wendy, o cutie de izolirband, alte câteva ustensile și o cutie cu gloanțe. Malcolm era conștient de riscurile pe care le implica planul lui. Din principiu, ascunzătoarea cea mai bătătoare la ochi este cea mai sigură. De aceea Malcolm se urcă autobuz, împreună cu Wendy, și coborâră la Capitol Hill. Închiriară o cameră la un han turistic pe strada Capitol-Vest. Proprietăreasa îi primi foarte cordial pe nou căsătoriții din Ohio, fără să o deranjeze faptul că nu aveau inele de logodnă și că fata avea la ochi un „monoclu” cât toate zilele.

După modelul celorlalți „Just married” aflați în călătorie de nuntă, tânăra pereche își petrecea mai tot timpul în pat.

DUMINICĂ DE DIMINEAȚĂ, PÂNĂ DUPĂ AMIAZĂ

Țârâitul ascuțit al telefonului îl trezi pe Powell din moțăit. Ridică, receptorul până a nu apuca să sune a doua oară. Ceilalți agenți din încăpere purceseră îndată la înregistrarea și localizarea convorbirii. Powell se prezentă.

— 493 - 7282!

— Aici, Condorul! se auzi cu glas înfundat, de departe.

— Te ascult, Condorule! deschise Powell dialogul dinainte pregătit. Ascultă cu atenție. Au reușit să se infiltreze în Agenție. Nu știu cine, dar

știu precis că nu ești dumneata... Nu pierde timp pentru a-ți dovedi nevinovăția... O luăm ca o ipoteză de lucru... iar acum, de ce l-ai împușcat pe Weatherby când a venit după dumneata?

Glasul de la celălalt capăt al firului trăda neîncredere.

— Băiatul acela... Weatherby a fost? După el am tras? a parcat miercuri dimineață în fața Societății...

— „Vrabie IV” e mort. A fost împușcat pe aceeași stradă.

— Dar nu eu am...

— Știm asta. Credem că Weatherby a făcut-o. Am aflat de dumneata și de fată, spuse Powell apoi tăcu pentru ca Malcolm să-și facă ordine în gânduri. Am pătruns în locuința ei și am dat peste un cadavru. Este opera dumitale?

— A fost la un fir de păr, mai să ne vină de hac.

— Ești rănit?

— Nu, frânt.

— Ești în siguranță?

— Deocamdată.

După care Powell continuă enervat, punând întrebarea deznădăjduită, dar teribil de importantă:

— Ai idee pentru ce a fost atacată secția voastră?

— Am.

Mâna în care Powell ținea receptorul

transpiră cumplit. Malcom îi explică repede povestea cu cărțile pierdute și neconcordanțele de natură financiară descoperite de Heiddeger.

— **Dar** asta ce înseamnă, ai idee? întrebă Powell după ce Malcolm își termină explicația.

— Nu. Acum ce faceți ca să fim puși în siguranță? În afară de pericol?

— Mda, o să fie o problemă. Nu pentru că nu am vrea să ieșiți din situație, ci pentru că nu vorbiți cu Agenția.

La cinci mile distanță, în cabina telefonică, pe Malcolm începu să-l doară stomacul. Dar până să apuce să spună ceva, Powell continuă:

— Nu pot intra în detalii. Pentru că s-au infiltrat în Agenție și încă, după cât se pare, la nivel destul de înalt, am preluat noi cazul... Vă rog să nu închideți. Trebuie să descoperim omul cu joc dublu din Agenție și să aflăm despre ce este vorba. Este singura noastră speranță și vreau să ne ajuți. Nu ai de ales!

— Pe dracu', camarade! Poate sunteți o altă unitate de securitate, poate nu. Dar chiar acceptând că ați fi, de ce dracu' ar trebui să vă ajut? Nu-i treaba mea. Eu despre astfel de lucruri citesc, nu le fac.

— Ia atunci în considerație o altă posibilitate, zise Powell cu glas rece. Fericirea ta n-o să țină o veșnicie, în afară de noi te mai caută și alți oameni foarte capabili și foarte decisi. Cineva o să te găsească. Fără noi poți spera să te găsească cei

adevărați. Dacă cei adevărați suntem noi, atunci totul va fi în ordine. Dacă nu... E mai bine decât să alergi legat la ochi. Și încă ceva: suntem stăpâni peste legătura cu Agenția. Avem și un om la firul de alarmă. Singurul alt mod de a ajunge acasă este să te arăți personal la Langley. Am însă impresia că ai să fii rece, atunci...

Powell tăcu fără să primească niciun răspuns.

— Asta-i. Tot ce vrem de la tine este să rămâi ascuns. Acum am să-ți spun ce știu deocamdată...

Și Powell îi spuse lui Malcolm, pe scurt, toate informațiile pe care le deținea. Tocmai când era pe terminate se apropie de el agentul însărcinat cu localizarea și ridică din umeri. Powell însă continuă.

— Mai este încă o cale în care am putea fi în legătură. Știi codul cărții?

— Nu... repetați-l.

— Bine, Mai întâi să faci rost de ediția de buzunar a cărții „Secretele femeii”. A apărut într-o singură ediție. Când vrem să-ți comunicăm ceva dăm un anunț la „Poșta”: „Astăzi au fost extrase aceste fericite numere” și va urma seria numerelor despărțite prin intervale mici. Primul număr din grup înseamnă pagina, al doilea rândul, al treilea cuvântul. Oficiul o să ne trimită scrisoarea pe care o vei adresa pe numele tău iar pe plic vei scrie „Câștigătorul fericit, căs. poștală: Washington, poșta centrală”. E clar?

— Da. Pot folosi în continuare firul de alarmă?

— Mai bine nu, e foarte riscant.

— Bine, dar atunci ce vreți să fac?

— Poți suna încă o dată Agenția?

— Pot, dar trebuie să găsesc alt telefon. Cam peste o jumătate de oră.

— Bine. Sună, dar spune-le un cartier în care sigur n-ai să ajungi.

— Chevy Chase, zise Malcolm după o clipă de gândire.

— Bun. Exact peste o oră o să apară vestea că te-ai arătat în Chevy Chase. Peste încă o jumătate de ceas, un polițist din Chevy Chase va fi împușcat în timpul urmăririi unui bărbat și unei femei care corespund descrierii voastre, în felul acesta toată lumea își va concentra atenția asupra acestui cartier iar voi veți avea suficient spațiu de mișcare. Ai timp?

— Faceți treaba asta cu o oră mai târziu.

— S-a făcut.

— Și încă ceva, cu cine vorbesc? Ca persoană, mă gândesc...

— Zi-mi Roger, Malcolm.

Legătura se întrerupse. Powell nu apucă încă să pună receptorul când se apropie de el telefonista.

— Știți ce-a făcut diavolul ăla? Știți ce-a făcut? Atunci am să vă spun. A alergat în tot orașul, a conectat în cabine, la un loc, toate firele și a lăsat receptoarele să atârne în așa fel încât prin toate se transmitea o singură convorbire și

fiecare telefon a dus convorbirea la centrală. Am reacționat primii, după un minut, o grupă de-a noastră s-a deplasat acolo. Au găsit cabina goală și o inscripție mină: „Defect”... Am fost la trei cabine, și astea nu-s nici pe departe toate. Mizerabilul!

Powell se lăsă pe spate și pentru prima dată după mai multe zile râse din toți răunchii. După aceea, citind în dosarul lui Malcolm că în vacanțe lucrase la telefoane, mai râse o dată.

Helefonul sună chiar în momentul când Mitchell ducea la gură ceașca cu cafea.

— Aici Condorul - Cine dracu'...

— Gura! Știu că încercați să localizați convorbirea, așa că n-am timp prea mult. Altfel nu mi-ar păsa, dar în Agenție s-au infiltrat...

— Ce spui?

— Cineva acolo, la voi, face joc dublu... Băiatul de pe ulicioară - spuse Malcolm gata-gata să pronunțe numele lui Weatherby, dar se opri la timp - ... a tras primul asupra mea. L-am recunoscut, a parcat mașina miercuri dimineată în fața Societății. Al doilea om de pe străduță v-o poate spune, așa că...

Malcolm tăcu așteptând ca Mitchell să-i ia vorba din gură. Nu se înșelase.

— ... Vrabie IV” a fost împușcat. Dumneata...

— Nu eu am făcut asta. De ce aș fi făcut-o?

Nu știți de asta?

— Știu doar că acum avem doi morți în plus.

— S-ar putea ca eu să-l fi ucis pe băiatul ăla care a tras în mine, dar nu eu l-am ucis pe Maronick.

— Pe cineee?

— Pe Maronick, individul căruia i se spune „Vrabie IV”.

— Nu. Băiatul acela în care au tras, când s-a prăbușit a strigat „Maronick!”. De aceea am crezut că Maronick este „Vrabie IV” (încet, își zise Malcolm în gând, nu te grăbi!). Pagubă-n ciuperca, timpul zboară. Dacă am fost atacați, atunci ei au venit după ceva ce știa Heiddeger. El ne spusese că a găsit ceva ciudat în cărțile de conturi. Mai spusese că o să anunțe pe cineva din Langley. De aceea cred că acolo trebuie să fie cineva care face joc dublu, iar Heiddeger a informat pe cine nu trebuie. În plus, am găsit ceva în locuința lui Heiddeger. Sper să-i dau de cap dacă-mi lăsați puțin timp. Știu că trebuie să mă căutați. Ați putea să nu Vă omorâți cu firea până nu rezolv problema pentru care ei vor să mă ucidă?

Mitchell tăcu puțin. Insul care încerca să localizeze convorbirea îi făcea semne disperate să continue discuția.

— Nu, nu știu, poate dacă...

— Nu mai e timp, o să vă sun dacă am date în plus.

Convorbirea se întrerupse. Mitchell se uită la tehnicianul său care dădu din cap. După aceea, Mitchell se uită prin încăpere. Privirea lui se opri

asupra unui om despre care știa că este un agent în vârstă și experimentat.

— Jason, numele Maronick îți spune ceva?

— Am auzit cândva de el, zise Jason dând încet din cap.

— Și eu, spuse Mitchell ridicând receptorul. Arhiva? Îmi trebuie tot ce aveți în legătură cu un individ pe nume Maronick. Avem nevoie astăzi de mai multe copii.

Puse apoi receptorul în furcă și-l sună pe adjunctul directorului.

a fiu eu spânzurat dacă mă pricep!

Zicând acestea, căpitanul de marină lovi cu pumnul în masă pentru a-și sublinia supărarea, apoi se aplecă pe spate în fotoliul solid în care sedea. În încăperea aerul era închis. Petele de sudoare de la subsuorile căpitanului se măriră. Tocmai acum trebuia ca aclimatizoarele să nu funcționeze! Își zise în gând.

— Niciunul dintre noi nu se pricepe la așa ceva, căpitane, zise răbdător adjunctul directorului legând firul de unde îl întrerupsese căpitanul. După cum am spus, în afara informațiilor primite de la Condor nu suntem nici cu un pas mai departe decât eram la ultima sedință.

Căpitanul se aplecă spre dreapta, spre vecinul său, reprezentantul FBI, și-i spuse în șoaptă:

— Atunci, de ce dracu' ne-am mai adunat?...

— După cum știți, continuă adjunctul ferm, dosarul personal al lui Maronick a dispărut. Am cerut englezilor o copie după datele pe care ei le dețin. Cu avionul ar putea fi aici în trei ceasuri.

— Permiteți-mi o remarcă, două, domnule director adjunct, spuse bătrânul domn.

— Da, bine-nțeles. Comentariile dv, sunt totdeauna bine venite.

Toți cei de față se așezară mai bine în scaune și deveniră foarte atenți. Chiar și căpitanul de marină. Până a nu începe să vorbească, bătrânul domn se uită la reprezentantul FBI.

— Trebuie să spun că nu sunt de acord cu reprezentantul Oficiului. Dacă, așa cum tocmai a spus, Weatherby a fost principalul individ cu joc dublu și dacă odată cu moartea lui problema s-a închis, se pune întrebarea: cum și de ce a murit? Știu că aceasta este o problemă controversată, cel puțin până în momentul în care laboratorul va finaliza toate testele. Eu unul sunt sigur că a fost ucis. Ordinul pentru aceasta trebuie că a venit foarte de sus. Cred că va trebui să mergem pe drumul de până acum, dar cu două mici schimbări: în primul rând, ar trebui să vedem trecutul tuturor celor care au legătură cu problema și să vedem unde se întâlnesc drumurile lor. Cine știe ce ni se poate dezvălui. În al doilea rând, dați-i Condorului prilejul să zboare! Terminați cu goana asta pe urmele lui! Asta-i totul pentru astăzi, vă mulțumesc.

le pur și simplu nu-mi place.

Doi domni se plimbau pe o cărăruie din apropierea Capitoliului, cumva ferită de mulți mea de turiști care acum se mai răriseră.

— Nici mie nu-mi prea place, dragul meu prieten, numai că trebuie să luăm situația așa cum este și nu cum am vrea noi să fie, zise cel mai în vârstă dintre ei uitându-se spre colegul său de plimbare, după care continuă: Cu toate astea știm ceva mai mult decât până acum. De pildă, știm cât de afurisit de important este ca acest Condor să moară!

— Și nu cred că ar fi singurul care trebuie să moară.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Weatherby a fost un agent cu experiență. Cu toate că era rănit, a reușit să-l omoare pe „Vrabie IV”. Dv. chiar credeți că un om ca el ar fi strigat numele meu? Dar și dacă ar fi făcut o asemenea greșală, de ce m-a strigat tocmai pe mine. Nu are sens.

— Dar ce are astăzi sens, mă rog frumos...

— Nu știu, dar se petrece ceva care nouă ne scapă. Sau ceva care îmi scapă mie.

— Doar nu vreți să spuneți că vă ascund unele informații?

După o lungă tăcere Levine-Maronick îi răspunse:

— Nu știu. Mă-ndoiesc, dar această posibilitate există. Nu obiectat! nimic, eu vreau să

vă amintesc că loialitatea noastră reciprocă trebuie să fie cu adevărat reciprocă.

Câteva minute se plimbară în tăcere. În cele din urmă, cel mai în vârstă frânse tăcerea.

— Oamenii dv, au ceva nou?

— Nimic. Suntem numai trei și nu facem prea multă muncă în teren. Dacă vreo grupă - din Agenție sau din FBI - l-ar găsi pe Condor, ați putea aranja ca el să fie dus într-un loc anume sau măcar să aflăm ce planuri are cu noi?

Domnul în vârstă încuviință dând din cap, apoi Maronick continuă:

— Încă un lucru mi se învâрте prin cap - e vorba de Lloyd. Poliția încă nu a făcut legătura între el și povestea asta, cel puțin după cât știu eu. Ampretele Condorului trebuie să fie peste tot în casă. Ar trebui să vă uitați, dar fără să atrageți atenția.

Domnul cel bătrân dădu din nou din cap. Continuă amândoi să umble, așa cum fac oamenii care se întorc de la muncă acasă. Și iată-i ajunși la trei blocuri de Capitoliu, în cartierul de locuințe.

S-a întâmplat în momentul în care Malcolm și Wendy ajunseră în dreptul celor doi domni care veneau din sens opus pe celălalt trotuar. Rafala de vânt fu prea puternică, din această cauză acele care țineau peruca lui Wendy nu rezistară. Vântul smulse smocul auriu de pe capul fetei și îl purtă pe stradă. Peruca se opri tocmai mijlocul

carosabilului.

— Malcolm, peruca mea! Prinde-o! Prinde-o! strigă Wendy uluită. Glasul ei pătrunzător acoperi şuierul vântului şi zgomotul străzii. Pe trotuarul celălalt Levine-Maronick îl trase brusc de mână pe colegul său de plimbare.

Malcolm îşi dădu repede seama că Wendy făcuse o greşală strigându-l pe nume. Cu un gest scurt o făcu să tacă, privi atent în jur şi coborî pe stradă după perucă. Văzu cum doi domni de pe trotuarul vecin îl urmăreau, de aceea se strădui să se comporte cât mai natural.

Levine-Maronick era însă atât de experimentat, încât depăşi repede şocul produs de întâmplare. Îşi desfăcu haina cu mâna stângă, Malcolm îl urmărea cu coada ochiului prefăcându-se că ar fi concentrat asupra smocului de păr de la picioarele sale. Wendy îl ajunse tocmai când Malcolm ridica peruca de jos.

— E complet distrusă, zise Wendy luând-o din mâna lui Malcolm.

Tovarăşul lui Maronick era obişnuit demult cu terenul. Stătea pe trotuar urmărindu-i pe cei doi de pe trotuarul de vizavi. Privirea lui fixă atrase atenţia lui Malcolm chiar în clipa în care individul rosti un cuvânt. Malcolm nu înţelese ce spusese, dar îi era de-acum limpede că ceva nu era în regulă. Se uită după însoţi torul care tocmai începuse să umble pe stradă. Îi văzu haina descheiată şi mâinile strânse de abdomen.

— Fugi!

O împinse pe Wendy de lângă ei și sări peste o mașină tip sport parcată acolo. Spera să nu se întâmple nimic, zicându-și în gând că se prosteste.

Maronick nu era însă atât de prost încât să fugă printr-un spațiu descoperit și să atace un om înarmat ascuns într-un loc unde nu se putea trage. El voia să-și ducă victima într-o poziție în care să poată fi ochită bine. Revolverul scurt din mâna lui lătră o dată.

Wendy făcu repede patru pași apoi își dădu seama că nu știa de ce fuge. E-o prostie, gândi ea și încetini. Sări între două mașini și continuă să meargă în pas grăbit. Ajungând la un metru în fața unui zid format dintr-un șir de mașini Wendy se întoarse pentru a vedea ce face Malcolm.

Glonțul de oțel o atinse în baza craniului. Wendy. Se răsuci ca o balerină mecanică.

Malcolm știa ce însemna această împușcătură, întoarse capul spre stânga și zări pe trotuar, cam la șase metri depărtare de el, o grămadă ciudată. O șuviță de sânge se prelingea, pe terenul înclinat, spre el. Văzuse destui morți în ultimele zile, nu mai era nevoie și de aceasta pentru ca tabloul să fie complet. Ridică încet capul chiar în clipa când pistolul lui Maronick lătră din nou. Glonteale atinse capota. Malcolm se ghemui. Maronick trecu repede, ghemuit, strada. Îi mai rămaseră numai patru cartușe.

Capitoliu Hill din Washington are două caracteristici caraghioase: are unul din cele mai ridicate procente de criminalitate și una dintre cele mai mari concentrări de polițiști din întregul oraș! Împușcăturile lui Maronick și țipetele disperate ale turiștilor îi determinase pe unul din agenții de circulație să vină în fugă. Era un tip scund și îndesat, Arthur Stebbins pe nume. Până la pensie îi mai rămăseseră cinci ani... Mai întâi îl văzu pe individul care trecuse în fugă strada cu pistolul în mână. Și, de fapt, acesta a fost și ultimul lucru pe care l-a văzut. Glonteale lui Maronick îl atinse exact în piept.

Maronick își dădu seama că nu-i a bună. Își zise că până la venirea poliției nu poate fi decât chestie de minute. Timp în care Condorul poate fi mort iar el departe de aici. Numai că ceva mai departe zări două uniforme albastre. Polițiștii duseră mâinile după pistoale. Maronick își evaluă repede șansele apoi se întoarse căutând locul pe unde să se facă nevăzut.

De pe una din străzile lăturalnice apărură un funcționar de la Congres, care se întorcea, cam otrăvit, de la serviciu. Acesta opri Volkswagenul albastru aproape de Maronick pentru a se asigura că poate intra pe strada principală. Cu o smucitură puternică Maronick deschise ușa mașinii, îl trase pe funcționar afară, îl lovi cu pistolul peste față, după care dispărură cu mașina lui.

În tot acest timp, tovarășul lui Maronick stătea absolut calm. Văzându-l însă pe Maronick că fuge, o rupse și el la fugă. Alergă pe strada Capitoliu-Est, sări în Mercedesul lui negru și apăsă până la refuz pe accelerație.

Malcolm ridică la timp capul pentru a-i reține numărul de înmatriculare. După aceea se uită în josul străzii la polițiștii aplecați asupra colegului lor. Unul dintre ei vorbea la Talkiewalkie: îl descria pe Maronick și Volkswagenul albăstriu și cerea întăriri și o salvare. Lui Malcolm începu să-i fie clar că pe el nu-l văzuseră sau că îl considerau drept pieton obișnuit, martor la uciderea polițistului. Se uită jur-împrejur... Se întoarse și o porni repede în direcția în care dispăruse Volkswagenul albastru. Încă nu ajunsese la colțul străzii când se întoarse și se uită la corpul contorsionat de pe trotuar. Un agent se aplecă asupra corpului nemișcat al lui Wendy... Malcolm înghiți în sec și își întoarse privirea. Trei blocuri mai încolo opri un taxi și o porni în jos prin oraș. Tremura din tot corpul iar capul parcă îi era cuprins de foc. Cu mare încordare reuși să se gândească la ce avea de făcut.

LUNI SEARA

Malcolm schimbă de trei ori taxiul până să ajungă în nord-vestul Washingtonului. La marginea periferiei cobori și o luă pe jos. Primul

obiectiv: să găsească un adăpost care să-l ascundă de urmăritori. Îi trebuiră douăzeci de minute până să apară. La colț, trecu, strada îndreptându-se spre el. La o denivelare a trotuarului se dezechilibra și îi căzu în brațe. Malcolm o trase spre el punându-i amândouă mâinile pe șolduri.

— Am nevoie de o femeie, zise Malcolm. Sunt bun de plată.

— Ei tu, Samson ce-mi ești. Și cum ți-ai imaginat-o?

— Cât? o întrebă Malcolm privind-o de sus.

Fata îl măsură cu o privire pentru a-i cântări posibilitățile.

— Eu nu mă grăbesc. Șaptezeci și cinci pentru toată noaptea... Dacă-mi place cotețul tău ne învoim și pentru micul dejun.

— Fie, dulcicule, nu-i rău... cu toate că... Ce-ai zice de-un sutar? O să fie extra special.

Malcolm încuviință.

— O sută de dolari. Pentru toată noaptea. Acasă la tine.

Locuința fetei se compunea dintr-o singură cameră, cu un colțisor pentru bucătărie și duș. Ajungând înăuntru fata încuie. Malcolm puse și lănticul.

— Îndată-s lângă tine, drăguțele. Dă-ți jos ȝoalele. O să-mi dau silinȝa să fie extra special, pe sufletu' meu...

MARȚI, DE DIMINEAȚĂ, PÂNĂ SPRE SEARA, DEVREME

Malcolm se trezi la puțin timp după șapte. Se sculă și făcu un duș calduț. Înainte de a ieși din încăpere se mai uită o dată la fata care dormea în pat. Se mai gândi o dată la suta de dolari apoi cu mâna ezitândă puse banii pe dulap.

La 9, 38 găsi o cabină telefonică. Sună mai întâi la informații apoi la un mic oficiu din Baltimore.

— Oficiul de înregistrare a mașinilor. Vorbiți, vă rog!

— Ascultați, spuse Malcolm, numele meu este Winthrop Estes, sunt din Alexandria. Aș fi bucuros să știu dacă ați putea face ceva pentru mine.

— Despre ce este vorba?

— Știți, aseară când mă întorceam de la lucru acasă mi s-a oprit motorul într-o intersecție. Am încercat să-l pornesc, dar mi-am dat seama că am bateria moartă. Tocmai când voiam să o trag pe dreapta s-a oprit lângă mine un băiat cu un Mercedes. Teribil de amabil, m-a remorcat dar a dispărut fără să am timp să-i mulțumesc. Am numărul lui de înmatriculare, atâta tot. I-aș trimite câteva rânduri de mulțumire... Nu te întâlnești în fiecare zi cu atâta amabilitate.

Individul de la celălalt capăt al firului fu de-a dreptul emoționat.

— Categorie că nu... Ț-ț, trebuie că-i om cu

suflet mare. Și vreți să aflăm cine este, da?

— Exact cum spuneți. Puteți să mă ajutați?

— Păi... prea legal n-ar fi, dar într-un caz ca acesta... Aveți numărul ?

— Maryland GE-48387.

— GE-48387? Bine, așteptați câteva clipe și am să aflu. Malcolm auzi cum puse receptorul pe birou. Din încăpere se auzea voci și țâcănitul unei mașini de scris. După aceea se auzi zgomot de pași care se apropiau. Alo, domnul Estes? Am găsit. Mercedesul negru Sedan este înscris pe numele Robert T. Atwood, Ebwood Lane 42. Chase Chevy. Oamenii ca el ar trebui ținuti în palme. Stă în cartierul rezidențial. E de mirare, de regulă de la ăștia nu scoți un șfanț, ca să nu mai vorbim de un ajutor de felul celui care vi l-a dat...

— Vă mulțumesc mult, zise Malcolm și puse în buzunar hârtia pe care notase adresa. Numele și-l amintea și fără hârtie.

Intră într-o cafenea. Ediția de dimineață din „Poșta” se afla pe tejghea. Anunțul era la pagina a douăsprezecea. „Condorule, sună acasă”. Malcolm zâmbi iar cel de la doilea anunț codificat îl citi dintr-o privire fugară. Sunându-i, îi ziseră să se ducă la ei sau să dispară undeva. Dar asta nu era chiar ceea ce intenționa el să facă. De altfel, hotărârea nu-i putea fi influențată în vreun fel de anunțul codificat indiferent ce conținea acesta. Informațiile lor ar fi avut oarecare importanță pentru el ieri la Capitol Hill.

În timp ce Malcolm își petrecea restul zilei stând la rând cu gură-cască veniți la monumentul lui Washington, agenții și polițiștii îl căutau prin tot orașul. Trei grupe a câte trei agenți fiecare descinseră din trei mașini în sala de așteptare pentru turiști a gării urmărind trei piste fiecare din ele falsă. Un lucrător al Congresului care corespundea vag cu descrierea făcută lui Malcolm, fu reținut de o patrulă a F.B.I. La o jumătate de oră după ce i-a fost stabilită identitatea și a fost eliberat de federali, el a fost arestat de poliția din Washington...

La 16, 30 Malcolm hotărî că sosise timpul să-și facă rost de o mașină. Cea pe care o fură era aproape nouă, avea rezervorul plin și cheia în contact. Un timp scurt Malcolm rulă pe autostradă care încercuia orașul. Se opri la Chevy Chase. Se duse la o toaletă unde își verifică pistolul.

Casa cu numărul 42 de pe Edwood Lane era un castel de țară. Abia se zărea din stradă. Spre ea ducea un drum particular care se termina cu o poartă masivă de fier. Cea mai apropiată casă se găsea cam la o milă depărtare. O pădure deasă înconjura proprietatea din trei părți.

La o stație de benzină Malcolm își procură o hartă a împrejurimilor. Pădurea din jur era nelocuită. Spunându-le celor de la pompă că îl interesează o specie nouă de sturz, care, chipurile, ar avea cuiburi prin partea locului, aceștia îi arătară pe hartă mai multe drumuri prin pădure

dintre care unul ducea direct la numărul 42.

Pădurea era calmă. Malcolm ieși cu mașina de pe drum, o duse lângă un tufiș și continuă drumul pe jos. Știa că trebuie să ajungă în apropierea casei până nu se lăsa întunericul, altfel n-ar mai fi putut s-o găsească. Se așternuse deja amurgul când el ajunsese pe o ridicătură de unde casa i se vedea aproape la picioare, cam la trei sute de metri de locul în care se găsea el.

Așteptă să se întunece bine.

Creierul lui Robert Atwood lucra la turăție maximă. Ultimele evenimente îi cam scăpaseră însă din mână schimbând întreaga situație. Și-acum și fata aia... Știa că nu murise, dar a lipsit un fir de păr ca Maronick să-i facă creierul țândări. După operație ea rămăsese tot fără cunoștință, starea îi era în continuare gravă, dar s-ar putea să scape. Când o să-și revină, ar putea fi identificată... Dar a-l trimite pe Maronick ar fi riscant, măsurile de securitate trebuie să fie acum perfecte. Pe de altă parte, însănătoșirea lui Wendy ar putea însemna o dezvoltare interesantă și favorabilă în același timp, mai ales în privința lui Maronick. Fata i-ar putea fi de mare folos împotriva lui Maronick. Deocamdată Maronick nu știa, dar o să fie mai sigur dacă Maronick va continua să creadă că fata e moartă.

Lui Atwood îi era clar că Maronick voia să vină în casa lui numai pentru l a-l compromite cât

mai mult. Mai mult ca sigur că va aranja în așa fel încât să fie văzut de un vecin care mai târziu va putea depune mărturie. Maronick își imagina că în felul acesta se va putea asigura de loialitatea lui Atwood. Soluții se găsesc pentru toate.

Trecuseră minute bunele până când, deodată, Malcolm zări doi indivizi îndreptându-se spre casă pe drumul particular. Siluetele lor se conturau cu greu în întuneric. Dacă nu s-ar fi mișcat, Malcolm nici nu l-ar fi observat. Tot ce putea el să-și dea seama din ascunzătoarea depărtată în care se afla era înălțimea deosebită, deșirată a unuia din cei doi. În subconștientul lui Malcolm se mișca ceva, dar el nu-și putea da seama ce ar fi putut fi. Cei doi sunară și dispărură repede în casă.

Malcolm numără până la cincizeci apoi începu să coboare cu grijă spre casă. Trei sute de metri. Pe la jumătatea drumului călcă într-un ciot, își rupse pantalonii și își zdreli genunchiul. O sută de metri. Peste câteva clipe era cățarat pe zidul de piatră. Luă pistolul în mână și încercă să-și țină respirația. Genunchiul îl durea, dar acum nu se gândea la așa ceva. După zid se întindea curtea. În partea ei dreaptă se afla un șopron pe jumătate dărâmat, partea stângă era cufundată în întuneric.

Malcolm se uită spre cer. Luna încă nu apăruse. Zdrențe de nori atârnavă din loc în loc, prin ele se zăreau stele strălucitoare. Așteptă și își ascuți auzul. Se balansă peste zid și căzu pe cel

mai apropiat arbust. Cincizeci de metri.

Din șopron se văzu o lumină care poposi pe arbust. Malcolm ar fi trebuit s-o observe. N-o observă.

Încă o fugă rapidă și Malcolm ajunse la douăzeci și cinci de metri de casă. Lumina din vilă se răspândea peste întreg spațiul din jur, până la fâșia îngustă de iarbă care îl despărțea pe Malcolm de tufa cea mai apropiată. Fereastra era joasă. Malcolm nu vru să riște să fie văzut de cineva dinăuntru. Se așază pe burtă și se târî pe fâșia de iarbă neluminată. Zece metri. Auzi glasuri prin fereastra deschisă.

Malcolm respiră adânc și o zbughi spre tufa de sub fereastră. Când se pregătea pentru a doua săritură auzi o mișcare. De încordare simți o durere acută în tâmplă. Se cufundă într-un întuneric negru.

MARȚI, TÂRZIU ÎN NOAPTE - MIERCURI DIMINEAȚA, DEVREME

Malcolm își recăpătă încet cunoștința. Stătea pe podeaua unui salon aranjat cu gust, cu cămin în peretele din față. În fotolii lângă cămin stăteau doi indivizi. Cel care o împușcase pe Wendy și camaradul lui. Malcolm privi cu ochii întredeschiși. În partea dreaptă desluși silueta unui alt individ. Unul lung și deșirat. Malcolm încercă să-și miște mâinile, dar acestea îi erau

legate la spate cu un material din mătase, care nu lasă urme.

Cel mai în vârstă dintre indivizi zâmbi, de bună seamă că era foarte satisfăcut.

— Fii bine venit în cuibul meu, Condorule.

Cel de al doilea se prefăcea indiferent, dar lui Malcolm i se păru că în ochii lui reci citește o expresie de bucurie.

Individul în vârstă continuă.

— Ne-a trebuit cam mulțisor până să te găsim, Malcolm, dar acum, că te afli aici, sunt cu adevărat bucuros că prietenul nostru Maronick nu te-a împușcat. Am să-ți pun câteva întrebări. La unele știi deja răspunsul la altele nu. E tocmai timpul să-l aflu. Cutler, poate începe să vorbească sau l-ați bușit cumva nițeluș cam tare?

Individul care îl ținea pe Malcolm avea un glas profund:

— Ar trebui să aibă de-acum capul limpede.

Cu o mișcare bruscă îl lungi pe Malcolm la podea. Deșiratul îl călcă pe picioare iar Maronick trase pantalonii de pe el. Îl înțepă în mușchii încordați cu acul unei seringi și-i introduse cu lichid străveziu în safenă.

— Aici o să meargă mai repede și e mai puțin probabil că judecătorul de instrucție o să observe înțepătura pe partea interioară a coapsei.

Malcolm își dădu seama despre ce poate fi vorba și încercă să răra mă nemișcat. Se trase spre zidul de cărămidă încercând să-l atingă, să-l

simtă, să se facă una cu el. Pierduse orice noțiune a timpului. Auzea glasuri care-l întrebau, dar aceste zgomote se prefăceau în cărămizi ale propriului zid.

După aceea, serul începu să roadă încet-încet din zidul lui. Examinatorii lui agitau prin aer, gânditori, „ciocănașele” lor bine gândite: „Cine ești „Ce vârstă ai?”. Zidul se năruie bucată cu bucată. „Unde lucrezi?”, „Cu ce te ocupi” „Ce s-a întâmplat miercurea trecută?”. „Ce știți despre asta „Ce-ați făcut în legătură cu asta?”, „De ce ai făcut?”

Malcolm simți cum zidul i se dărâmă bucățică cu bucățică. Îi părea rău că nu-l putea proteja. Întrebările încetară iar Malcolm se prăbuși în vid. Simți o înțepătură ușoară în coapsă.

Maronick calculase însă greșit. Greșeala se datora faptului că efectele drogului nu sunt aceleași în toate împrejurările. În timp ce vărsa intenționat pe podea jumătate din cantitatea pe care i-o dăduse Atwood el își închipuia că a rămas suficientă cantitate pentru a-l face pe Malcolm să-și piardă cunoștința. Injecția a fost însă destul de slabă, suficientă doar pentru a paraliza organismul, nu și pentru ca cineva să-și piardă cunoștința.

Malcolm parcă ar fi visat. Zgomotele ajungeau la el ca un ecou. Creierul lui nu reușea să facă vreo legătură între ele, reuși însă să le înregistreze.

— Îl lichidăm acum? (Vorbise cel cu glasul profund).

— Nu, numai acolo.

— Cine? i

— Charlie. Dați-i cuțitul dv.

— Dați-i-l dv.

Pași care se îndepărtau. Uși închise, deschise. Mâini îi aleargă pe corp. Ceva se mișcă în fața lui.

— Drace!

O bucățică de hârtie de culoare roz lângă umărul lui. Lacrimile i-au încețoșat lentilele de contact, dar de citit putea citi: „Zbor 27 TWA cursă internă - 06,00”.

Uși care se închid, se deschid. Pași care se apropie.

— Unde sunt Atwood și Charlie?

— Controlează afară dacă n-a rămas vreo urmă.

— Bine, aici e rezervarea de care trebuie să mă ocup. E pe numele James Cooper.

Foșnet de hârtie.

— Bun, să mergem.

Malcolm simte că este ridicat de pe podea. Afară vântul rece al nopții! Bancheta din spate a mașinii. Drum lung. Stop. Motorul stins. Uși deschise.

— Charlie, du-l în pădure, acolo sus, vreo cincizeci de metri. Îți aduc o lopată. Așteaptă-mă. Trebuie s-o facem cu grijă.

Un râs scurt.

— Nicio grijă.

În momentul când insul deșirat îl aruncă la pământ, Malcolm își recăpătase de-acum cunoștința. Corpul îi era încă amorțit, dar creierul lucra iar privirea îi era limpede.

Trosnete de crengi. La marginea micului luminiș apăru un individ, care ținea o lanternă de buzunar în mâna stângă. Fascicolul de lumină căzu asupra lui Malcolm, care încerca să se ridice. Glasul lui paraliză orice mișcare a lui t Malcolm.

— E-n regulă Condorul nostru?

Insul slab răspunse nerăbdător.

— E-n regulă, Maronick... Și-a revenit destul de repede după drogul acela. Sunteți pregătit?

Glasul lui Maronick străbătu încet aerul rece al nopții.

— Da, sunt.

Ridică mâna dreaptă și glonte se înfipse în spatele lui Charlie, Maronick trecu peste corpul lui nemișcat și, pentru mai multă siguranță, îi mai trase un glonte în cap.

Creierii lui Malcolm se învâртеjiră. Nu-i venea să-și creadă ochilor că ceea ce vedea era adevărat. Individul căruia i se spunea Maronick se îndreptă încet spre el. Se aplecă și pipăi cătușele lui Malcolm. După aceea se așeză pe un trunchi doborât la pământ și stinse lanterna.

— Stăm nițel de vorbă? începu Maronick. Ceva ai prins, până acum ai reușit să te descurci bine. Trebuie să spun că în aceste câteva zile te-

am admirat ca specialist. Numai că asta nu are nimic comun cu hotărârea mea de a-ți da o șansă pentru a ieși viu din povestea asta. Și încă în chip de erou.

În anul 1968, în cadrul ajutorului acordat mișcării anticomuniste, C.I.A. a ajutat unele triburi laotiene în fabricarea stupefiantelor, principala sursă de câștig în regiune. În apropiere se desfășurau lupte, aici însă se ducea un război între grupurile concurente. Din punctul de vedere al C.I.A. întreaga problemă era normală chiar dacă cuiva nu-i făcea prea mare plăcere să audă că guvernul S.U.A. sprijină răspândirea drogurilor.

După cum știți, asemenea întreprinderi sunt teribil de lucrative. Echipa noastră – pe unii i-ați cunoscut deja – era de părere că nu putem neglija aspectul îmbunătățirii situației economice individuale. De aceea, am sustras o anumită parte, destul de substanțială din morfină neprelucrată și de înaltă calitate de pe piața oficială și am orientat-o pe alt canal. Se-nțelege că pentru asta am fost recompensați

N-am fost însă de acord cu modul în care Atwood organizase întreaga problemă. În loc să fi păstrat marfa în Thailanda, unde să fie distribuită apoi în cantități corespunzătoare laboratoarelor locale, el o ținea una și bună că morfina trebuie transportată direct în Statele Unite unde să se vândă grupurilor care vor să acționeze fără revânzători și intermediari. Pentru asta trebuia să

folosim și Agenția.

Am folosit secția voastră din două motive. L-am plătit pe contabil - pe fostul contabil - ca să facă vrăji sau minuni cu cărțile pentru ca noi să putem transporta morfina între copertile lor. Întrucât erau categorisite drept materiale secrete, nu, aveam a ne teme de control vamal. Agentul nostru din Seatie prelua întreaga cantitate și o distribuia celor interesați. Numai că asta nu are nicio legătură cu faptul pentru care te afli tu aici.

Toată vina o poartă Heiddeger ăla. A început să fie curios. Pentru a exclude posibilitatea ca cineva să afle despre ce este vorba Heiddeger trebuia să fie lichidat iar pentru a-i masca moartea inclusiv în cazul că el ar fi spus ceva cuiva, a fost nevoie să „aranjăm” întreaga secție. Numai că dumneata ai avut baftă și...

— Dar de ce mă lăsați în viață? întreabă Malcolm.

— Pentru că îl cunosc pe Atwood, răspunse Maronick îmbind. El nu se va simți în siguranță atâta vreme cât eu și camarazii mei nu vom fi morți. Noi suntem singurii care am putea face legătura între el și afacerea asta. În afară de dumneata, bineînțeles. De asta trebuie să murim. Acum probabil pune la cale o modalitate de a-ți veni de hac. Atwood face pe nevinovatul, dar nu este.

Malcolm se uită cu atenție la silueta întunecată de pe pământ.

— Eu tot nu pricep de ce l-ați ucis pe acest Charlie?

— Îmi place și mie să încurc itele în urma mea. O să dispar în liniște undeva în Orientul Apropiat, unde un om cu posibilitățile mele poate oricând găsi o ocupație ca lumea. Dar nu vreau ca, acolo fiind, să mă trezesc așteptat la colț de vreun agent american. În plus, vreau să ofer țării un mic dar și să sper că după aceea voi fi considerat ca o oaie răătăcită. Iar acest dar al meu, la despărțire, se numește Robert Atwood. Iar pe dumneata te las în viață dintr-un motiv aproape identic: și dumneata ai ocazia să-l predai guvernului pe domnul Atwood. Ți-a făcut și așa destule neplăceri. La urma urmelor el a pus la cale toate aceste crime. Eu sunt doar executantul tehnic – ca și dumneata, de altfel. Îmi pare rău de fată, dar n-am avut de ales. Așa-i la război.

Malcolm rămase tăcut o bună bucată de vreme apoi întreabă:

— Ce plan aveți?

Maronick se ridică. Aruncă cuțitul la picioarele lui Malcolm, după care îi făcu încă o injecție. Spuse apoi cu glas inexpresiv.

— E un mijloc extraordinar de puternic. Într-o jumătate de zi te pune pe picioare și din morți. Trebuie să ai o gașcă ca lumea pentru a-l putea aranja. E destul de bătrân, dar e încă foarte periculos. După ce o să-ți tai cătușele să te întorci la luminișul în care ți-ai lăsat mașina. A dumitale.

Pe bancheta din spate o să găsești niște lucruri care ți-ar putea fi de folos. Voi fi cu dumneata, voi parca imediat lângă poartă și o să mă apropii de casă cu spatele. Te urci în copac și, pe fereastră, ajungi la primul etaj. Geamul e deschis. Fă cu el ce vei găsi de cuviință. Dacă te ucide o să fie un cadavru în plus care se cere a fi explicat în vreun fel.

Maronick se mai uită o dată la făptura de la picioarele lui.

— Adio, Condorule. Și un ultim sfat: ține-te de birou și de cercetare. În teren ai nevoie de prea mult noroc. Dacă stau să mă gândesc, nu ești chiar atât de grozav...

Și dispăru în pădure.

Prin geamul mașinii lui Malcolm fusese introdusă o bucată de hârtie. Corpul insului cu numele Cutler zăcea lângă ușă. Pe hârtie era scris:

„Pistolul dumitale e plin de noroi.

Pușca din spate are zece gloanțe.

Sper că știi să umbli cu automatul”.

Pe lângă asta, Maronick mai lăsase acolo, pentru orice eventualitate, un pistol automat cu amortizor.

În momentele când Malcolm parcă mașina lângă poartă încă mai simțea efectul drogului. Zvâcnirile din tâmpile și din cap, durerea din întregul corp îi dispăruseră însă. În locul lor simți un aflus de energie debordantă.

În stejar era destul de ușor să urci. Fereastra

era într-adevăr deschisă. Malcolm își luă pușca de pe umăr și o ținea întinsă în față. Se furișă încet-încet printr-un hol întunecat spre scări. Din camera în care fusese interogat se auzea o uvertură de Ceaikovski. Din când în când se auzea un glas cunoscut. Malcolm cobori încet pe scări.

Când intră în încăpere, Atwood stătea cu spatele spre el. Tocmai alegea un nou disc de pe o poliță. Mâna i se opri în dreptul Simfoniei a cincea de Beethoven.

Complet liniștit Malcolm ridică pușca, o deblocă, ținti și trase. Lovitură precisă – glonte atinse genunchiul stâng al lui Atwood și-l aruncă pe acesta la podea.

Spaima și durerea umplură cu lacrimi ochii bătrânului domn. Avu însă timp să observe că Malcolm îndreptă din nou arma. Urlă pur și simplu când cel de al doilea glonte îi atinse și celălalt genunchi. În privire i se citi o mirare amestecată cu spaimă iar pe buze i se putu citi o întrebare:

— Pentru ce?

— Să zicem că a fost necesar s-o fac pentru a nu putea fugi nicăieri.

Malcolm vorbea ca prin vis. Legă genunchii lui Atwood cu două prosoape pentru a opri hemoragia apoi îi legă mâinile de masă. Fugi pe scări apoi alergă fără niciun țel prin încăpere pentru a-și mobiliza energia care-i înghețase în vine. În cele din urmă reuși să se stăpânească. „Atwood, care pusese totul la cale, conducând

întreaga operațiune este jos”, își zise Malcolm în gând. Membrii de rând ai grupului sunt morți cu toții. Doar Maronick a scăpat cu viață, Maronick ucigașul, Maronick profesionistul crimei. Întreaga poveste el a făcut-o însă personală atunci când a ucis-o pe Wendy. Pentru un profesionist a fost o floare la ureche. Din vârtejul gândurilor lui începe să se înfiripe un plan. Se duse în grabă în dormitorul lui Atwood unde se dezbracă de hainele lui rupte și se îmbracă cu altele. Intră apoi în bucătărie și înfulecă o bucată de carne rece de găină și un corn. Se întoarce în camera lui Atwood, privi câteva clipe în jur, o rupse apoi la fugă spre mașină și porni la drum lung.

Atwood zăcu nemișcat încă scurt timp după plecarea lui Malcolm. După aceea încercă să se târască trăgând masa după el. Era însă prea slab. Reuși doar să doboare cu bastonul un tablou de pe perete. Acesta căzu cu fata în sus. Sticla însă nu se sparse, așa că Atwood nu avu cum să se folosească de cioburi pentru a-și tăia legătura. Se lăsă în voia sortii. Se uită o clipă la tablou și oftă. Tabloul îl înfățișa în uniformă de căpitan al marinei militare a Statelor Unite.

MIERCURI DIMINEAȚĂ

Mitchell se afla de șase zile în stare de alertă. Se obișnuise și considera această stare drept normală. Reuși să-și depășească starea de

epuizare. Iar acum, la 4, 20 dimineata, era în picioare.

Zbârniitul telefonului îi trezi din apatie pe toți cei din încăperea. Mitchell ridică receptorul. Mișcările lui erau calme și rapide ca ale unei mașini bine unse.

— 493 - 7282.

— Aici Condorul. E aproape gata.

— Aha, atunci de ce...

— Ascultați-mă cu atenție. Maronick, Weatherby și ceilalți au lucrat pentru un anume Atwood, încercând să șteargă urmele unei operațiuni de contrabandă pe care o desfășoară începând din anul 1968. Au folosit în acest scop Agenția iar Heidegger a aflat acest lucru. De aici a decurs apoi totul.

Rămâne să mai fac un singur lucru. În caz că n-o să reușesc, o să aflați despre ce-i vorba. Pentru orice eventualitate am pus totul pe hârtie și am expediat pe adresa băncii. O pu toți ridica mâine dimineată. Veți trimite de urgentă oameni la Atwood. Adresa este Elwood Lane 42 Chevy Chase. Trimiteți și un doctor cu ei. Doi dintre oamenii lui Maronick se află în pădure, în spatele casei, dar sunt morți. Țineți-mi pumnii...

Și telefonul fu pus în furcă mai înainte ca Mitchell să fi apucat să scoată o vorbă măcar, în încăperea începu o activitate febrilă.

Malcolm ridică receptorul pentru a doua oară

și introduse moneda.

— Bună ziua, TWA. Ascult.

— Alo... numele meu este Henry Cooper. Fratele meu pleacă astăzi în concediu cu avionul... N-a spus nimănui unde se duce pentru că era nehotărât. Am vrea să-i aducem în semn de despărțire un dar. Deja a plecat de la locuință, cred că este vorba de zborul 27 cu decolarea la 06.00. Ați vrea să fiți amabil să-mi spuneți dacă are bilet rezervat?

Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi în aparat:

— Da, domnule Cooper. Fratele dv. are biletul rezervat pentru zborul 27, este până la... Chicago. Încă nu l-a ridicat.

— Bine, vă mulțumesc mult. Avionul decolează la șase, da?

— Fix.

— Buun. O să fim acolo, dar nu-i spuneți nimic. Este o surpriză, știți. Mulțumesc.

Malcolm ieși din cabina telefonică. Uniforma lui Atwood îi venea bine, chiar dacă se simțea cam prea lejer în ea. Pantofii îi erau cu un număr mai mare iar picioarele îi alunecau în ei în timp ce pășea prin holul mare al Aeroportului național cu fâșul pe mână și șapca pe cap.

Puse la cutia poștală un plic netimbrat pe adresa CIA. În el se găsea scris tot ce știa despre caz, în special numele secret al lui Maronick și numărul zborului. Condorul spera că se poate bizui pe poșta americană.

La 5,30 fix Maronick intră plin de sine prin intrarea principală. Șchiopăta puțin. Șchiopătatul îl izbea atât de tare pe observatorul întâmplător încât celelalte detalii ale lui îi scăpau...

Maronick își aranjă mustața falsă în așa fel încât atunci când ajunse la ghișeul TWA Malcolm aproape că nu-l recunoscuse. Glasul lui moale îi atrase însă atenția lui Malcolm care se trase mai aproape puțin și auzi ce spunea.

— Numele meu este James Cooper. Aveți o rezervare pentru mine.

— Da, domnule Cooper, zborul 27, Chicago...

— Excelent.

Maronick plăti biletul, predă geamantanul și se îndepărtă de ghișeu. „Aproape pustiu, își zise în gând. Asta-i bine. Totul e normal, niciun domn care să se prefacă indiferent, niciunul care să tragă cu coada ochiului din vreo cabină telefonică. Totul e normal”. Maronick se liniști și purcese a se plimba prin clădirea aeroportului. Pe căpitanul de marină care îl urma încet, la aproximativ douăzeci de pași, nu-l observă.

Aeroportul național nu-i o clădire din cale-afară de frumoasă, dar nici urâtă nu-i. Maronick își permise să admire simetria coridoarelor pe care se deplasa. Deodată se opri brusc. Surprins, Malcolm abia apucă să se ascundă după un stand de cărți. Maronick se uită la ceas și rămase o clipă pe gânduri pentru a evalua situația. Apucă să fugă, o luă la dreapta și trecu prin ușa rotativă.

Malcolm ajunse deja lângă ușă. Mâna în care ținea sub fâș pistolul i se umplu de sudoare din pricina drogului și a tensiunii nervoase. Se opri în fața unei uși pe care scria „Bărbați”. Se uită în jur. Nimeni. Acum ori niciodată. Strânse cu grijă pistolul între corp și ușă, după ce aruncă fâșul pe un fotoliu. Se sprijini încet de ușă.

Ușa se deschise în liniște. Cinci centimetri. Malcolm observă albul luminos al interiorului: în partea stângă strălucea o oglindă. Deschise ușa încă puțin. Pe perete, lângă ușă se găseau la rând trei spălătoare strălucitoare. În apropierea lor nu se afla nimeni. Intră și se sprijini cu spatele de ușă. Aceasta se închise cu un scârțâit moale.

În fața lui Malcolm să găseau acum ușile a trei cabine. Sub cea de a treia, cea mai depărtată, se zăreau o pereche de pantofi cu vârfurile orientate spre în afară. Malcolm ridică încet arma. După tăcânitul discret al piedicii se auzi fâșâitul hârtiei igienice apoi se așternu liniștea... Pistolul tresări în mâna lui Malcolm, în ușa subțire din tablă apărură un mic orificiu. Picioarele dinăuntru se traseră puțin apoi veniră iarăși înaintea. Maronick, rănit ușor la gât, pipăia disperat după pistol în buzunarul de la spate al pantalonilor, dar pantalonii îi erau lăsați până la glezne. De regulă tocul pentru pistol îl purta sub braț sau la curea, acum însă nu-l avea, întrucât voia ca arma să o abandoneze cu puțin timp înainte de a trece prin controlul de securitate al aeroportului.

Malcolm trase din nou. Glonteale trecu prin uşă, pătrunse adânc în pieptul lui Maronick şi îl aruncă pe acesta în perete. Malcolm mai trase o dată, încă o dată şi încă... Apoi pistolul scuipe încărcătorul gol pe podeaua din dale mici. Cel de al treilea glonte îi perforă lui Maronick stomacul. Acesta trase uşor aer în piept şi alunecă pe lângă perete. Se prinse de lanţul veceului. Zgomotul apei acoperi vaierul lui şi împuşcăturile pistolului său.

Câteva pete roşii stropiră modelul dalelor. Încet, parcă chibzuit, îşi mişcă corpul din locul în care se afla. Malcolm voia să fie sigur când îl va vedea la faţă pe omul acela. Mai trase două gloanţe. Acum îl vedea. Moartea înlocuise eleganţa lui Maronick cu o expresie de indiferenţă sticloasă. Malcolm dădu drumul pistolului pe podea...

— 493 - 7282, răspunse Mitchell cu glas uşor oscilant.

Malcolm spuse cu glas cumplit de obosit:

— Malcolm la telefon. S-a sfârşit. Maronick e mort. N-aţi vrea să trimiteţi pe cineva după mine? Sunt la Aeroportul naţional. Maronick idem. Sunt îmbrăcat în uniformă de marinar...

MIERCURI DUPĂ AMIAZĂ

A fost ca o vânătoare de păsări în colivie.

Cei trei bărbaţi îşi sorbeau cafelele. Powell se

uita La bătrânul domn zâmbitor și la doctorul psihiatru Loft.

— Maronick nu avea nicio șansă.

Bătrânul domn se întoarse spre doctor:

— Cum v-ați explica acțiunea lui Malcolm?

Doctorul se gândi puțin apoi spuse:

— Nu pot spune nimic până nu stau de vorbă cu el. Dar dacă avem în vedere ce a trăit în aceste zile, mai ales moartea colegilor să-i, precum și părerea că fata lui e moartă, și, în general, situația în ansamblu în care s-a aflat, aș putea spune că reacția lui a fost logică.

Powell dădu din cap aprobator.

— Dar care-i situația cu Atwood?

— Ah, Atwood va trăi. Neîndemânarea, stângăcia lui mi s-au părut totdeauna ciudate. Făcea destul de bine pe idiotul drept care se dădea. Cum o să explicăm moartea lui Maronick?

— Poliției nu-i plac chestii d-astea, dar o să-i explicăm că asasinul din Capitol Hill s-a sinucis în veceul aeroportului. Bineînțeles că mai întâi vom avea grijă să-l plătim pe paznicul veceului pentru a uita tot ce a văzut.



Malcolm își reveni încet de pe urma efectului

drogului. Timp de trei ore a fost vecin cu listeria și a vorbit fără întrerupere. Powell, doctorul Lofts și bătrânul domn ascultară întâmplările celor șase zile concentrate în trei ore. Când i s-a spus că Wendy trăiește, și când a putut înțelege acest lucru, epuizat, mai-mai să leșine. O văzu pe fată dormind într-o cameră luminoasă aseptică, cu capul înfășurat în bandaje și corpul acoperit de o cuvertură, cu tuburi racordate la un aparat complicat.

— Doamne... doamne, șopti el cu ușurare amestecată cu părere de rău.

Îl lăsară încă câteva minute pe locul pe care se afla apoi îl conduseră afară pentru a mai sta de vorbă cu el.

În cele din urmă, bătrânul domn zâmbind și bătându-l ușor pe spate îl conduse spre ușa biroului său. Când se întoarse, Powell îi spuse:

— Ei, acesta e sfârșitul Condorului nostru.

În ochii bătrânului domn licări o scânteie.

— N-aș fi chiar atât de sigur, n-aș fi chiar atât de sigur, - Kevin băiatule.

Versiune românească prescurtată de Nicolae Nicoară